

บทนำ

ภายในห้องรับแขกของบ้านไม้ที่อยู่ในซอยเล็กๆ ย่านกรุงเก่า เด็กทารกเพศหญิงวัยสองเดือนกำลังร้องไห้จ้าอยู่ในอ้อมแขนของคนเป็นแม่ที่นั่งอยู่บนโซฟา โดยมีสามีนั่งอยู่ข้างๆ กัน ส่วนโซฟาอีกฝั่งหนึ่งก็ไม่ได้ว่างเปล่าแต่อย่างใด แต่มีอีกครอบครัวหนึ่งนั่งอยู่ด้วย ครอบครัวนี้มาด้วยกันทั้งพ่อแม่และลูกชายวัยแปดขวบ สีหน้าของพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายดูเป็นกังวลชัดเจน

เด็กสองคนไม่รู้เลยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ระหว่างที่ผู้หญิงสูงวัยนุ่งขาวห่มขาวแต่ไม่ได้โกนผมเหมือนแม่ชีซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาด้านหลังโตะทำอะไรบางอย่างกับแผ่นทองสองใบที่มีรูปร่างกลมใหญ่ถูกแบ่งเป็นช่องๆ เสมือนตารางจักรราศี ในตารางก็มีตัวเลขไทยหลายตัว รวมทั้งชื่อของเด็กทั้งสองคนที่ถูกเขียนไว้ด้วย

หญิงสูงวัยนำแผ่นทองสองใบมาวางคู่กันบนพานที่เตรียมไว้ จากนั้นก็หันจากคนโทเล็กๆ ลงไปบนแผ่นทองก่อนจะโปรยดอกไม้ตามลงไป แล้วสวดบทสวดมนต์สำหรับปกป้องคุ้มครองกันภัยสามจบ พอสวดเสร็จก็หันไป

พยักหน้าให้ผู้หญิงวัยกลางคนที่นั่งห่างออกไปเล็กน้อยโดยไม่ได้พูดสิ่งใด ก่อนที่เจ้าตัวจะลุกขึ้นยืนและถือพานเดินไปยังห้องพระที่อยู่ในห้องพระ ด้านหลัง

ผู้หญิงวัยกลางคนพอเห็นดังนั้นก็หันไปพยักหน้าให้ทั้งสองครอบครัว พาเดินตามมาด้วยกัน เมื่อมาถึงหน้าห้องพระ หญิงสูงวัยนุ่งขาวท่มขาวก็วางพานที่มีแผ่นทองลงเบื้องหน้าพระพุทธรูป รอให้ทุกคนเดินตามมาถึง แล้วจึงหันไปบอกกับพ่อแม่ของเด็ก

“ให้เด็กๆ กราบพระ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ให้ดวงชะตาของ ทั้งคู่คงพียงกันและกัน ให้อยู่รอดปลอดภัย”

พ่อแม่ของเด็กผู้ชายจึงบอกให้ลูกกราบพระพุทธรูปตามที่หญิงสูงวัย บอก ส่วนพ่อแม่ของเด็กผู้หญิงที่ยังแบเบาะก็ช่วยให้ลูกพนมมือไหว้เท่าที่พอจะทำได้ เพราะเด็กยังเล็กอยู่มาก แล้วเพียงพริบตาเดียว เด็กทารกที่ร้องไห้จ้าอยู่ก็หยุดร้องไห้โดยไม่มีปี่ขลุ่ย ทำเอาคนเป็นพ่อแม่รู้สึก อัศจรรย์ใจมาก

เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาพาลูกสาวไปหาหมอมาแล้วหลายครั้ง เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องที่ลูกสาวมักร้องไห้โดยหาสาเหตุไม่ได้ว่าเกิดจากอะไร ตอนแรกก็คิดว่าลูกป่วย แต่หมอตระจอย่างละเอียดแล้วไม่พบความผิดปกติใดๆ ต่อมาพ่อกับแม่เริ่มจับสังเกตได้มากขึ้นว่า ลูกสาวจะมีอาการหนักมากโดยเฉพาะวันพระซึ่งจะร้องไห้ทั้งวัน มีแค่บางครั้งที่หยุดร้องไปเอง เพราะเหนื่อย

เหตุการณ์ผิดปกตินี้เกิดขึ้นมาสองเดือนแล้ว จนพ่อกับแม่ไม่รู้จะทำอย่างไร กระทั่งมีคนแนะนำให้ไปหา ‘ป่าแซม’ ที่เป็นหมอดู ตอนแรกทั้งคู่ไม่อยากไป แต่สุดท้ายก็มีเหตุให้ต้องยอมเสี่ยงพาไปหา ทว่าดูเหมือนว่าเรื่อง ลูกสาวจะเกินความสามารถของป่าแซม อีกฝ่ายจึงพาไปหา ‘ยายอุ่น’ ทันที

ยายอุ่นเป็นหญิงสูงวัยที่ชอบปฏิบัติธรรมและวิปัสสนากรรมฐาน แต่พอถึงบ้านหญิงชราก็เห็นว่ามียี่กรอครอบครัวหนึ่งนั่งอยู่ในห้องรับแขกแล้ว

และยายอุ่นก็พูดเหมือนรู้อยู่แล้วว่า ทั้งสองครอบครัวจะต้องมาเจอกันในวันนี้ แถมยังทายถูกด้วยว่าลูกสาวของพวกเขาตอนนี้มีปัญหาเรื่องให้ไม่หยุด ส่วนลูกชายของอีกครอบครัวหนึ่งนั้นดูท่าจะมีปัญหาหนักกว่า เพราะถูกทำนายทายทักไว้ตั้งแต่เกิดว่าจะอายุไม่ยืน หากไม่ได้รับการแก้ไข

ทั้งสองครอบครัวตอนแรกก็ดูเหมือนจะไม่อยากเชื่อนัก จนยายอุ่นพูดถึงเรื่องบุญนำพาและวสานด้วยบุญกรรม สุดท้ายพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายจึงยอมเชื่อและให้ยายอุ่นช่วยเหลือ ทั้งที่ไม่แน่ใจว่ามันจะได้ผลจริงหรือไม่ นี่เป็นที่มาที่ทั้งสองครอบครัวยอมให้ยายอุ่นทำพิธีที่อีกฝ่ายเรียกว่า ‘ดวงพังดวง’

ครั้นพอจัดการอะไรเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็กลับไปนั่งที่โซฟาเช่นเดิม โดยที่หญิงสูงวัยได้บอกกับทุกคนว่า

“จากนี้เด็กสองคนนี้จะอยู่รอดปลอดภัย ไม่มีอาการป่วยแปลกๆ ที่หาสาเหตุไม่ได้อีก แต่จำไว้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่การผูกดวง มันเป็นการใช้ดวงชะตาของเด็กสองคนที่ต้องเกือกลูกกันอยู่แล้วให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ‘เป็นดวงพังดวง’ ตราบใดที่ดวงของเขาสองคนยังผูกติดกัน พวกเขาจะปลอดภัยและใช้ชีวิตได้อย่างที่ทั้งคู่ต้องการ”

“แล้วถ้าดวงของเด็กสองคนนี้แยกจากกันล่ะคะ”

“นั่นก็แล้วแต่โชคชะตา แล้วก็ขึ้นอยู่กับบุญและกรรมของพวกเขา หลังจากนั้นแม่อยากให้ทั้งสองครอบครัวใช้ชีวิตเหมือนเดิมตามปกติที่ควรจะเป็น ส่วนเรื่องที่เด็กสองคนนี้ได้พบกันในวันนี้ ให้ถือเสียว่าเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้น จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในแบบของตัวเอง จนกว่าวันนั้นจะมาถึง”

“วันนั้น หมายถึงอะไรคะ”

แม่ของเด็กหญิงเบเบาะเป็นฝ่ายเอ่ยถาม แต่ยายอุ่นกลับบอกว่า

“ลิขิตของโชคชะตา เมื่อยังมาไม่ถึง ก็จงอย่าถามหา”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ยายอุ่นได้พูดไว้ ก่อนที่ทั้งสองครอบครัวจะลากลับไปพร้อมกับสิ่งที่กลายเป็นความจริง

เด็กทั้งสองคนไม่มีอาการป่วยแปลกๆ และมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างเป็นปกติสุข แต่ในใจลึกๆ ของพ่อแม่ทั้งสองครอบครัวก็ยังคงเป็นกังวลกับสิ่งที่ยายอุ่นได้พูดทิ้งท้าย

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คำว่าลิขิตของโชคชะตาก็ยังคงวนเวียนย้ำเตือนให้เผ่าระวัง

สิ่งที่ยังมาไม่ถึงมันคือสิ่งใด...

๑

ดวงนำพา

ยี่สิบหกปีต่อมา

บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนใต้ถุนสูงแบบไทยประยุกต์แสนร่มรื่นอยู่แถว
อำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดสระบุรี บริเวณรอบบ้านรายล้อมด้วยสวนผลไม้
ตามฤดูกาล ทำให้บ้านอยู่ท่ามกลางธรรมชาติแสนสงบสุข

ภายในห้องนอนชั้นบน หญิงสาวใบหน้ารูปไข่สวมชุดนอนลายหมี่น้อย
สีชมพูน่ารัก คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีชมพูโทนเดียวกันนั่งอยู่บนเก้าอี้หลัง
โต๊ะหนังสือตัวใหญ่ เรือนผมสีน้ำตาลเฮเซลน์ตัดทรงด้านหน้าเป็นหน้าม้า
ดูน่ารัก ส่วนด้านหลังปล่อยยาวเป็นลอนสวย

บนโต๊ะด้านหน้าของเจ้าตัวมีไอแพดตั้งอยู่บนแท่นวางพร้อมกับไฟ
วงแหวนสำหรับไลฟ์สด และยังมีโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องถ่ายลงมาจาก
ด้านบนเพื่อให้จับภาพไฟท์ทาโรต์บนโต๊ะ รวมทั้งไมค์ที่ต่อเข้ากับระบบโปรแกรม
สำหรับการถ่ายทอดสด เพื่อให้เสียงดังฟังชัด เจ้าของใบหน้ารูปไข่สดใสแย้ม
ยิ้มให้กล้องบนหน้าจอไอแพด ระหว่างที่ทำนายดวงชะตาราศีด้วยการเปิด
ไฟท์ทาโรต์ให้ผู้ติดตามในไลฟ์สดฟัง

“ชาวราศีพฤษภในปีนี้ อย่างที่บัวเคยบอกไปเมื่อครั้งก่อนในคลิป ‘๑๒ ลัคนาราศีกับปีใหม่ที่กำลังมาถึง’ ปีนี้เป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นสำหรับคุณและอีกหลายๆ ราศี แต่ในแต่ละเดือนนั้นดวงชะตาก็จะแตกต่างกันไปค่ะ การทำนายนี้บัวไม่ได้ทำนายเจาะจงเฉพาะบุคคล เป็นการทำนายสำหรับผู้ที่เกิดในช่วงราศีพฤษภนะคะ แต่ถ้าใครต้องการดูดวงแบบเจาะจงเฉพาะบุคคลก็สามารถแอดไลน์หาบัวได้เลยค่ะ บัวจะขึ้นรายละเอียดการติดต่อไว้ให้ใต้คลิป เอาละค่ะ มาดูกันค่ะว่าดวงของชาวราศีพฤษภในเดือนนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง...”

กนิษฐา หรือ บัว กล่าวและยิ้มแยมระหว่างดึงไฟที่เพิ่งสับเสร็จจออกมาที่โต๊ะ โฟโต้ครบจำนวนที่ต้องใช้ก็วางไฟที่เหลือไว้ข้างๆ ก่อนจะนำไฟที่เลือกมาวางตรงตำแหน่งการทำนาย นี่คืองานประจำของหล่อน เพราะหล่อนคืออินฟลูเอนเซอร์ทำนายดวงด้วยไฟทาโรต์ หรือที่ผู้คนรู้จักในชื่อ ‘กนิษฐาพยากรณ์’

หญิงสาวได้รับสืบทอดวิชาโหราศาสตร์มาจากยายแชนม์หรือที่บางครั้งหล่อนก็เรียกว่า ยายน้อย ยายแชนม์เป็นน้องสาวแท้ๆ ของยายของหล่อนเอง โดยยายแชนม์ได้รับการถ่ายทอดวิชาด้านโหราศาสตร์มาจากคุณยายอุ่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเครือญาติแต่อย่างใด แต่ยายอุ่นเปรียบเสมือนครูบาอาจารย์ในด้านโหราศาสตร์ และเป็นครูที่พยายายแชนม์เข้าสู่หนทางการเป็นแม่หมอนักทำนาย

ยายแชนม์ได้สอนวิชาการดูดวงหรือโหราศาสตร์ให้หล่อนตอนอายุสิบเจ็ดปีในช่วงปิดเทอมที่หล่อนอยู่ว่างๆ ตอนแรกยายแชนม์สอนเรื่องโหราศาสตร์ตัวเลขเจ็ดตัวและการโคจรของดาวไปตามราศีต่างๆ รวมถึงไฟทาโรต์ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อนชอบมากที่สุด และเลือกมุ่งหาความรู้ด้านนี้เพิ่มเติมโดยเฉพาะ

จากที่ตอนแรกการทำนายดวงเป็นแค่งานอดิเรก แต่ต่อมามันก็กลายเป็นอาชีพให้กนิษฐาได้จริงๆ หล่อนเริ่มจากทำนายให้เพื่อนสนิทก่อน แรกๆ

ก็ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง เพราะแปลความหมายของไฟผิดไป แต่พอนานวันเข้า การเรียนรู้ก็ลึกลงประสบการณ์ ทำให้หล่อนแม่นยำในการทำนายมากขึ้น

จนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย หล่อนก็ใช้การดูดวงด้วยไฟทาโรต์ เป็นการหลอ่ไฟพิเศษระหว่างเรียนและพัฒนาความแม่นยำในการทำนายดวงไปด้วย แล้วในที่สุดเมื่อหล่อนเรียนจบด้านบริหารธุรกิจ ก็ได้นำวิชาที่เรียนมาปรับใช้กับอาชีพหลักของตนเอง และช่วยบริหารธุรกิจสวนผลไม้ตามฤดูกาลของครอบครัวไปด้วย

จากวันนั้นถึงวันนี้ก็แปดปีแล้วที่หล่อนสั่งสมประสบการณ์จนกลายเป็นแม่หม่อมที่มีคนรู้จักมากขึ้น แม้วายอดผู้ติดตามของหล่อนเพิ่งเหยียบหนึ่งแสนไปเมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อน และมันก็ยังไม่ขยับขึ้นเลย แต่แค่นี้ก็ถือเป็นนิมิตหมายอันดีให้หล่อนได้ก้าวต่อไปในเส้นทางนี้

แม่หม่อมสาวคนสวยยังคงทำนายด้วยไฟทาโรต์เสียงเจื้อยแจ้วต่อไป อธิบายที่ละส่วนอย่างชัดเจน บางคราวก็หยุดเล็กน้อยเพื่อพูดคุยกับคนดู และทักทายกลับไปบ้าง เมื่อมีขาประจำที่คอยติดตามมาตลอดส่งข้อความทักทายมาให้ จนกระทั่งยี่สิบนาทีต่อมา การไลฟ์สดทำนายดวงประจำราศีในหัวข้อของวันนี้ก็จบลง

“ก็ขอให้ชาวราศีพฤษภทุกคนโชคดี มีกำลังใจในทุกๆ เรื่อง ส่วนคำเตือนใดที่ไฟเปิดขึ้นมา ก็ขอให้ชาวราศีพฤษภอย่าตื่นตระหนก ใช้คำเตือนของไฟเป็นตัวช่วยเตือนสติและช่วยคิดหาทางออกให้แก่ทุกคน ขอขอบคุณชาวราศีพฤษภทุกคนที่เข้ามาชมไลฟ์สดในครั้งนี้นะ ผากกดซับสไคร์ กดไลก์ กดแชร์ด้วยนะคะ แล้วเจอกันคลิปหน้ากับบัว ญาณินญาพยากรณ์ค่ะ สำหรับคืนนี้ฝันดีค่ะ”

ญาณินกล่าวจบก็ปิดโปรแกรมไลฟ์สดและไปวางแหวน ก่อนจะบิดขี้เกียจเล็กน้อยให้งานวันนี้ จากนั้นก็ตรวจดูยอดไลก์และความคิดเห็นในคลิปเป็นปกติ พอดูเสร็จและตอบความคิดเห็นบางอันที่สำคัญๆ เรียบร้อย หล่อนก็เปิดแอปพลิเคชันสนทนาดูว่ามีใครทักมาเพื่อขอดูดวงหรือไม่ แล้วก็พบว่า

มีลูกค้าติดต่อมาหาราย จึงพิมพ์ข้อความทักทายและนัดแนะช่วงเวลากับลูกค้าไปตามลำดับ

จนกระทั่งมาถึงลูกค้าคนสุดท้าย อีกฝ่ายเกริ่นมาว่าอยากให้เห็นหน้าช่วยทำนายดวงชะตาของลูกชาย เพราะไม่แน่ใจว่าลูกกำลังมีเคราะห์หรือเปล่า

“เป็นคุณแม่ที่น่ารักจริงๆ”

หญิงสาวเอ่ยปากชม นี่ไม่ใช่ลูกค้ารายแรกที่ยากดูดวงให้คนในครอบครัวแทนเจ้าของดวง หล่อนเจอลูกค้าแบบนี้มาหลายราย บางคนสงสัยว่าดูดวงเปิดไฟแทนกันได้หรือไม่ คำตอบที่ได้คือ แล้วแต่ความเชื่อและสมาธิของแต่ละคน บางคนอยากลองของก็มาดูดวงกับหล่อนแล้วบอกไม่ตรงก็มี แต่หล่อนจะบอกกับลูกค้าเสมอว่า

‘การดูดวงเป็นการดูเพื่อให้รู้สิ่งที่จะเกิดหรือสิ่งที่แก้ไขได้ รวมทั้งให้ระมัดระวังในเรื่องที่เป็นความเสี่ยง เป็นการพ่อนหนักให้เป็นเบา ส่วนอะไรที่เป็นผลดีอยู่แล้วก็จะได้ดียิ่งขึ้นไป แต่ไม่ว่าอย่างไร การลงมือทำด้วยสองมือ ด้วยสมองของตัวเองก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ใช่ว่าดูดวงแล้วไม่ทำงาน ไม่เอาใจใส่หน้าที่ของตนเอง เอาแต่นั่งรอคอยให้โชคลาภเดินมาหาตามดวงชะตาที่ปรากฏ อย่างนั้นก็ไม่ได้ผลที่หวังไว้เช่นกัน’

ญานินพิมพ์ตอบและนัดแนะคิวดูดวง แต่กว่าจะเสร็จและจดสรุปลงตารางงานหมดก็กินเวลาไปเกือบหนึ่งชั่วโมง หล่อนลุกขึ้นบิดขี้เกียจ เก็บอุปกรณ์ไล่ฟัดเข้าที่ แล้วจึงเดินออกไปสูดอากาศที่ระเบียงห้องนอน โดยไม่ลืมหยิบโทรศัพท์มือถือติดไปด้วย

หล่อนมองฟ้าที่มีแสงดาวระยิบระยับอย่างที่ไม่เห็นในกรุงเทพฯ แล้วก็คิดว่าท้องฟ้าเดียวกันแท้ๆ แต่กลับเห็นแตกต่างกันเหลือเกิน

ชีวิตส่วนใหญ่ของหล่อนอยู่ที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เรียนมัธยมจนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานเป็นหมอดูไฟฟ้าโรต จะกลับบ้านช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หญิงสาวจึงรู้สึกคุ้นชินกับการอยู่ที่นั่น การกลับบ้าน

ต่างจังหวัดสำหรับหล่อนเปรียบเสมือนการได้เที่ยวพักผ่อนไปด้วยในตัว

“ดาวสวย บรรยากาศก็ดี โรแมนติกจัง แต่น่าเสียดาย คนตรงนี้ยังไร้คู่อยู่เลยคะ”

ญานินถอนหายใจซำๆ แต่มันคือความจริงที่น่าขำที่สุด

หล่อนเป็นศิราณีให้ทุกคนที่อยากได้รับคำปรึกษาและหาทางออกให้ ด้วยศาสตร์การทำนายดวงไฟทาโรต์ ไม่ว่าจะเรื่องรัก เรื่องงาน เรื่องชีวิต ครอบครัว หล่อนทำนายทายทุกอย่างออกมาได้แม่นยำ เสียอย่างเดียว เจ้าความแม่นยำนี้ใช้ไม่ได้กับดวงความรักของหล่อน เพราะจนแล้วจนรอด จนอายุก็ปาเข้าไปสี่สิบหกแล้วแต่ยังไม่เคยมีแฟนกับเขาลักคน

ทั้งที่เคยทำนายดวงชะตาให้ตัวเองแล้วดวงบอกไว้ว่า หล่อนมีเนื้อคู่ แต่เจ้ากรรมเนื้อคู่ของหล่อนไปหลงทางอยู่ไหนก็ไม่รู้ ยังไม่ยอมโผล่มาสักที!

“นี่ คุณพระจันทร์ขา คุณดวงดาวขา ช่วยไปตามเนื้อคู่ของบัวมาให้หน่อยได้ไหมคะ ตอนนี้นิ้วหิ้วแวจะแยแล้ว อย่าให้ถึงขั้นต้องร้องเพลงขอโปรดส่งใครมารักฉันทีเลยนะคะ”

ญานินเอ่ยไปอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่าพระจันทร์กับดวงดาวรำคาญหรืออย่างไร ลูๆ เลียงโหดพิทมือถือของหล่อนก็ตั้งขึ้น เจ้าตัวยกมันขึ้นมาดูหน้าจอก็เห็นชื่อเพื่อนรักขึ้นหรา

จิ้นจำ

หล่อนปิดหน้าจอเพื่อรับสายก่อนส่งเสียงทักหายไป

“สวัสดีคะคุณนายจิ้น มีอะไรให้หญิงบัวรับใช้คะ”

“บัว แกอยู่ไหน ฉันอุตส่าห์ขับรถมาหาถึงบ้าน แต่ที่บ้านปิดไฟเงียบเลย นอนเร็วหรือ”

จิรัชญา หรือ จิ้น เพื่อนซี้ส่งเสียงถามมาตามสาย ทั้งสองคนเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง ตอนแรกก็ไม่ได้สนิทกัน แต่มาเริ่มสนิทกันตอนเรียนปีสอง หลังจากที่จิรัชญามีปัญหาอกหักรักคุณแล้วมาให้ญานินทำนายดวงให้ จากนั้นก็ได้เจอแฟนที่ถูกใจและคบหากันยืดยาว แต่เพิ่งมา

เลิกกันไปเมื่อไม่นานมานี้ เพราะเพื่อนของหล่อนจับได้ว่าแฟนซ้อน
ตอนนั้นจิรัชญาจึงโสดเป็นเพื่อนหล่อน

“เปล่า ฉันอยู่สระบุรี มาจัดการเรื่องตุ๋นใหม่ให้แม่ ตุ๋นแกมันพัง
พอดี”

“อើย อุดเลย ฉันอุตส่าห์มาหา ไม่ไลน์บอกแกก่อนเพราะกะจะมา
เซอร์ไพรส์”

“ขอโทษทีที่ไม่ได้บอก ก็เห็นแกงานยุ่งๆ อยู่” ญานินสงสารเพื่อนที่
อุตส่าห์ขับรถมาหา แต่ไม่เจอหล่อนเสียอย่างนั้น “แล้วอุตส่าห์ขับรถไปหา
ฉันถึงบ้าน มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันแค่คิดจะชวนไปนั่งดริงก์ด้วยกัน”

“ชวนไปดริงก์? อารมณ์ไหนเนี่ย”

“อารมณ์อยากดริงก์แก้บ้า” เจ้าตัวทำเสียงจ้อยๆ ก่อนจะเฉลย “วัน
นี้ฉันบังเอิญเจอพี่แทค ก็เลยอารมณ์เสียทั้งวัน แถมยังโดนทำโอทีอีก ก็เลย
ว่าจะชวนแกไปนั่งดื่ม แล้วก็เฝ้ามอยด้วยกันสักหน่อย”

จิรัชญาพูดถึงแฟนเก่าที่เลิกกันไปเมื่อสามเดือนก่อน หล่อนว่าตัวเอง
มุฟออนได้เร็วแล้วยังต้องใช้เวลาเป็นเดือน แต่แฟนเก่านี้สิ มุฟออนได้ใน
สามวันชนิดที่ไม่เสียใจอะไรเลย จนหล่อนเกือบจะขาดความรักไปแล้ว ดี
ที่ญานินช่วยกล่อมและพูดให้คิดได้ว่า

‘คนเรากล้าไม่ใช่คู่กัน ศิลไม่เสมอกัน ดวงไม่ได้สมพงศ์กัน พยายาม
อย่างไรก็ไม่ใช้’

นั่นแหละหล่อนจึงทำได้

“แกไม่เป็นไรใช่ไหม”

ญานินกลัวเพื่อนจะคิดมากที่ได้เจอแฟนเก่า ยิ่งขึ้นชื่อว่าแฟนเก่าที่จบ
ไม่สวย การเจอกันก็ไม่ต่างอะไรไปจากคู่อริเท่านั้นแหละ

เพราะเพื่อนเป็นห่วงจิรัชญาจึงรีบบอก “ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ได้เสียใจ
อะไรแล้ว แค่ว่าหาเรื่องดื่ม แล้วก็เฝ้ามอยกับแกเฉยๆ คิดถึงนะตะเอง”

ท้ายเสียงนั้นแอบอ๋องอแงใส่ จนคนถูกอ๋องอดข้าไม่ได้

“อ้อหือ ดูทำเสียงเข้า เตี้ยวพรั้งนี่ฉันก็กลับแล้ว คนสวยและรวยมาก
ไม่ต้องเบะนะคะ”

ญานินแหงกิ้วหัวเราะ แต่มันคือความจริง เพราะจิรัชญาสวยและ
รวยมาก ถึงจะไม่รวยร้อยล้านพันล้าน แต่เงินมรดกของพ่อแม่ก็มากพอที่
จะไม่ทำให้ลำบาก แม่แลกมาด้วยความสูญเสียที่เจ้าตัวยุบายยามกลบฝังไว้
ในใจลึกๆ

พ่อของจิรัชญาเป็นคัลยแพทย์ฝีมือดี ส่วนแม่ก็เป็นพยาบาล ทั้งสอง
คนประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิตไปตอนที่จิรัชญาอายุสิบสองปี
ตอนนั้นหล่อนเหมือนไม่เหลือใคร แต่ยังโชคดีที่มีครอบครัวของผู้เป็นลุง
คอยดูแล และรักจิรัชญาเหมือนลูกอีกคนหนึ่ง ไม่ได้มองว่าอีกฝ่ายเป็นแค่
หลาน

ครอบครัวของลุงให้การสนับสนุนจิรัชญาทุกอย่าง ทั้งด้านการศึกษา
และความเป็นอยู่ อีกทั้งไม่คิดจะสูบเงินมรดกของหลานด้วย เพราะลุงกับ
ป้าเองก็เป็นเจ้าของธุรกิจใหญ่โตพอสมควร จิรัชญาจึงรักครอบครัวของลุง
มากและโตมาอย่างอบอุ่น

ปัจจุบันเจ้าตัวทำงานเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง
ที่ดำเนินธุรกิจด้านความงาม เพราะความสวยขั้นประกวดนางงามได้ของ
จิรัชญาตัวเอง ทำให้เจ้าตัวได้เป็นพรีเซนเตอร์ขึ้นป้ายโฆษณาของบริษัท และ
เคยได้ถ่ายโฆษณาร่วมกับดาราดังคนหนึ่งมาแล้วด้วย

“ไม่ต้องมาแซวเลย งอนแล้ว ไม่รู้แหละ โทษฐานที่มาแล้วไม่เจอแก
ชื่อของมาฝากฉันด้วย”

จิรัชญาว่าไม่จริงจิง แต่อยากงอแงใส่เพื่อน เพราะญานินเป็นเพื่อน
คนเดียวที่หล่อนไม่จำเป็นต้องวางมาดพิอาร์สาวสุดมัน สาวสวยสุดเก่ง
ไม่ต้องสำรวมกิริยาอยู่ตลอดเวลา เพื่อนคนนี้ยอมรับทั้งข้อดีและข้อเสียใน
ตัวหล่อนได้

“ได้ค่ะคุณจิรัชญา เตี่ยวยายแจ้วบัวจะซื้อกะหรี่บีบของฝากชื่อดังไปฝากสักหนึ่งโหลเป็นไง”

“ແจะให้ฉันเอาไปอาบเธอ” คนเป็นเพื่อนหัวเราะร่วน “แต่ถ้าซื้อมาก็รีบไว้”

“ແหมฯ โอเค ฉันพຽ่งนี้บายๆ ฉันจะเอาไปให้ที่คอนโคโนะ”

“พຽ่งนี้บายฉันไม่วาง ต้องเข้าบริษัทไปช่วยน้องพ็อดหนึ่ง ไม่รู้งานยาวอีกหรือเปล่า เธอเป็นมะรินดีกว่า”

“โอเค ฉันก็วันมะรินเจอกัน”

“ได้ค่ะแม่หมอบัว คนสวยคนนี้จะล้างห้องรอนมอ่อยๆ เลยค่ะ”

สองเพื่อนรักหัวเราะให้กันและคุยกันต่อไปอีกหลายนาที่ด้วยเรื่องลัฟเพเธะ ก่อนที่จิรัชญาจะวางสายไป ญานินจึงยืนดูดาวต่ออีกเบ้าหนึ่ง แล้วจ้งหะหนึ่งไม่รู้ว่เห็นจริงๆ หรือคิดไปเอง เพราะแวนหนึ่งหล่อนเหมือนเห็นดาวตกพุ่งลงมาจากท้องฟ้าฝั่งหนึ่ง แล้วพาดเฉียงไปกับแผ่นฟ้าก่อนจะหายไป เจ้าตัวจึงยกมือขึ้นขอพรกับดาวตกไปตามความเชื่อ

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนฟ้าเจ้าขา ถ้าลูกลงมีวาสนาในความรักอยู่บ้าง ช่วยส่งผู้งานดีมาให้ลูกสักคนสิคะ”

อีกฟากฝั่งหนึ่ง ภายในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์หลังใหญ่ ผู้หญิงวัยกลางคนนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับโทรศัพท์มือถือในมือ หลังจากเพิ่งติดต่อแม่หมอบัวคนหนึ่งเรื่องนัดแนะวันเวลาในการดูดวงแบบส่วนตัว

วัลยาเป็นภรรยาของผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังใหญ่ และเป็นคุณนายของประธานบริษัทส่งออกด้วย สามีของหล่อนคือ ช่าง วรรณศิลป์ เป็นเจ้าของธุรกิจผู้ผลิต จำหน่าย และส่งออกผลิตภัณฑ์เซรามิก ติดอันดับหนึ่งในสิบของบริษัทส่งออกเครื่องเซรามิกรายใหญ่ ประเภทจาน ชาม แก้ว น้ำ และชุดจัดโต๊ะอาหาร มีโรงงานผลิตอยู่ที่จังหวัดสระบุรี และบริษัทแม่สำหรับบริหารงานอยู่แถวรังสิต

เขาก้าวเข้าสู่วงการนี้เมื่อสี่สิบปีก่อน หลังจากที่โชติช่วงผู้เป็นพ่อพาไปท่องเที่ยวในต่างประเทศแล้วชื่นชอบงานชามสวยๆ จึงก่อให้เกิดความคิดอยากทำธุรกิจนี้ขึ้นมา โดยพื้นฐานครอบครัวของทั้งสองคนค่อนข้างมีฐานะมาจากรุ่นปู่ย่าตายายที่ได้กว้านซื้อที่ดินไว้เก็งกำไร เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปราคาที่ดินก็แพงขึ้นตามไป พวกเขาจึงขายมันเพื่อนำมาเป็นเงินทุนสำหรับการทำธุรกิจและพาครอบครัวให้รุ่งเรือง

ธำรงมีพี่น้องสามคน แต่คนกลางเสียชีวิตไปตั้งแต่เด็ก ส่วนน้องชายคนเล็กมีนิสัยที่พอสามีมองว่าไม่อาจให้เป็นผู้ใดใครได้ ตอนนี้อยู่ภายใต้เงาของธำรงและทำงานอยู่ในบริษัทเดียวกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของธำรงกับวัลยาดีหมด ยกเว้นแต่เรื่องลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่ไม่รู้เคราะห์ซ้ำกรรมซัดอะไร เกิดมาดวงชะตาที่ถูกหักจากพระท่านหนึ่งว่าจะอายุไม่ยืน หากไม่ได้รับการแก้ไข

ตอนแรกวัลยาไม่เชื่อ เพราะยึดถือในความดีและสิ่งที่มองเห็น จนกระทั่งมีพระอีกสองรูปหักเหมือนกัน แต่แรงกว่าตรงที่ว่า ถ้าไม่ทำอะไรเลยจะต้องมีอันเป็นไปตอนอายุเก้าขวบ

แล้วทุกอย่างก็เริ่มเข้าเค้าตามคำทำนายนั้น เมื่อลูกชายอายุได้แปดขวบก็เริ่มมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น จากตอนแรกเป็นอุบัติเหตุเล็กน้อย ต่อมาก็เริ่มหนักขึ้นถึงขั้นถูกรถเฉี่ยวสองครั้งในเวลาห่างกันไม่มาก คนเป็นแม่เริ่มไม่สบายใจและวิตกกังวล เกรงว่าคำทำนายทายทักจะกลายเป็นจริง

แต่ครั้นจะกลับไปหาพระที่หักเรื่องดวงของลูกชาย ท่านทั้งหลายก็มรณภาพไปหมดแล้ว จนกระทั่งมีคนแนะนำให้ไปหาหมอดูท่านหนึ่งชื่อ แม่แซม ซึ่งนำพาไปสู่การพบกับหญิงสูงวัยนุ่งขาวห่มขาว ดูใจดีมีเมตตาที่ชื่อยายอ่อน แล้วยายอ่อนผู้นั้นก็ได้ทำพิธีที่เรียกว่า ‘ดวงพึ่งดวง’ ให้แก่ลูกชาย

หลังจากนั้นมาก็ไม่เกิดเหตุร้ายกับลูกชายอีก จนผ่านไปเกือบหนึ่งอาทิตย์ หญิงสูงวัยคนนั้นก็ได้ฝากข้อความผ่านแม่แซมที่เป็นคนพวักลากับสามีและลูกไปทำพิธีว่า

‘ดวงพี่ดวงนี้จะมิดวงผู้อื่นมาร่วมอยู่ในดวงชะตาไม่ได้ หมายความว่า หากลูกชายคิดจะมีคนรัก จะต้องพลัดพรากไม่สมหวัง เพราะดวงนี้มีดวงของเด็กอีกคนที่ได้ทำพิธีร่วมกันก็อยู่ใกล้ไว้ เปรียบเสมือนดวงดาวที่โคจรร่วมกัน ไม่อาจให้ดาวดวงอื่นเข้าแทรกได้’

วัลยา กับสามีเข้าใจในคำเตือน ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นเรื่องยุ่งยากอะไร จึงใช้ชีวิตกันอย่างปกติสุข ไม่มีเหตุเภทภัยใดๆ มาเยือนและเกือบลืมคำเตือนนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ จนเมื่อลูกชายโตขึ้นและเริ่มมีแฟน แต่กลับกลายเป็นว่าคบกันไม่เท่าไรก็เลิก

จากคนแรกมาสู่คนที่สอง จากคนที่สองสู่คนที่สาม แล้วจากคนที่สาม ไปถึงคนที่สี่ แฟนสี่คนของลูกชายเลิกกันไปโดยหาเหตุผลไม่ได้ ทั้งที่ไม่ได้ทะเลาะกัน แต่จู่ๆ พอความรักเริ่มสูงงอม จะขยับความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดมากขึ้น ก็เหมือนเข้ากันไม่ได้ ไม่มีความรู้สึกรักกันแล้วและเลิกกันไป คนสุดท้ายที่เพิ่งเลิกไปเมื่อสามเดือนก่อนนั้นหนักสุด เพราะลูกชายถึงขั้นคิดจะขอหมั้นหมายเลยทีเดียว

วัลยาใคร่ครวญดูก็นึกถึงคำเตือนของยายอุ่นขึ้นมาได้ จึงตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับลูกชาย แรกทีเดียวเขาไม่เชื่อ แต่พอพ่อกับแม่รี้อฟื้นความจำของเขาว่าครั้งหนึ่งเคยพาไปทำพิธีแปลกๆ ตอนที่เขาอยู่ประถม ลูกที่จำได้ รางเลือนก็เชื่อว่าได้ทำสิ่งนั้นจริง แล้วเพราะจำได้นี้เอง เจ้าตัวจึงได้ประกาศกร้าวว่า

‘ผมจะหาแม่หม้อคนนั้นให้เจอ เพื่อล้างพิธีบ้าบอนั่น!’

วัลยาหนักใจในคำประกาศของลูกชายมาก แต่จนแล้วจนรอด จากวันนั้นถึงวันนี้ก็ยังไร้แววว่าจะตามหาแม่หม้อแซมกับยายอุ่นเจอ แต่ด้วยความศึบหน้ามาว่าแม่หม้อแซมแต่งงานกับชาวต่างชาติและย้ายไปอยู่ที่อังกฤษ โดยจะกลับมาเมืองไทยบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนยายอุ่นนั้นถ้าตามหาแม่แซมไม่เจอ ก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าไปอยู่ที่ไหน เพราะยายอุ่นขายบ้านเดิมทิ้งไปหลายปีแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นลูกก็ยังไม่ถอดใจ ใช้เบาะแสเดียวคือแม่แซมคนนั้น สืบหาต่อไปอย่างไม่ลดละ ความตั้งมั่นของลูกชายทำให้วัลยาเป็นห่วงและกังวลขึ้นมา เริ่มไม่แน่ใจว่าหากลูกถอนพินันต์ได้สำเร็จจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ บวกกับช่วงนี้ลูกมักจะเจออุบัติเหตุอยู่บ่อยๆ วัลยาที่ตามเป็นแฟนคลับหมอดูสาวคนหนึ่งเพราะถูกจริตจิ้งจัดตัดสินใจหักอีกฝ่าย เพื่อขอูดวงให้ลูกชายแบบส่วนตัว หวังว่าจะช่วยลูกได้ในทางอ้อม

“อย่างน้อย ถ้าดูดวงแล้วจะช่วยแนะนำทางออกให้ได้ ก็ยอมดีกว่าไม่รู้อะไรเลย”

วัลยาที่มพบพอดีกับที่ลูกชายและสามีเข้ามาในห้องนั่งเล่น หลังจากไปร่วมงานเลี้ยงของเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์หรู คนเป็นภรรยาจึงได้เอ่ยทักทาย

“กลับมาแล้วหรือจะทิ้งพ่อทั้งลูก นี่ถ้าแม่ไม่เจ็บขาอยู่นะ จะไปด้วยแล้วเชียว”

คนเป็นภรรยาบอก ก็หล่อนเจ็บขาจริงๆ เลยไม่อยากใส่ส้นสูงและกลัวว่าจะเดินเหินในงานไม่ดี ไม่อยากให้สามีกับลูกชายต้องมาคอยดูผลงานเลี้ยงนี้เจ้าตัวจึงตัดสินใจไม่ไป ปล่อยให้พ่อลูกคงกันไปแทน

“แม่เป็นไงบ้างครับ”

ไธยเอ่ยถามขณะนั่งลงบนโซฟาข้างๆ ผู้เป็นแม่ ใบหน้าหล่อเหลาถอดผู้เป็นพ่อมาแทบทุกกระเบียดนิ้ว ทั้งจมูกโด่งเป็นสัน ทั้งคิ้วที่ขบให้ใบหน้าชวนมอง ส่วนริมฝีปากก็ได้แม่มาเต็มๆ เวลาี่ยมบางครั้งจึงดูอ่อนโยน แต่บางครั้งก็ให้ความรู้สึกเหมือนหวานเสหนที่ใต้ แล้วแต่คนจะมอง แต่ส่วนใหญ่เขาจะทำหน้านิ่งๆ ทว่าแฝงเขี้ยวเล็บไว้อยู่ลึกๆ

ดูภายนอกเขาเป็นผู้ชายสุขุมและมีมาดอย่างผู้บริหารชัดเจน ทั้งที่เพิ่งอายุสามสิบสี่ บางคนมองว่าเข้าถึงเขาได้ยากในบางอารมณ์ แล้วเมื่อใดที่เขาจริงจังกับงาน เขาก็จะทำให้ลูกน้องแทบไม่กล้าหือเพราะความนิ่งของเขา นี่แหละ

“ไม่เป็นไรแล้วลูก พรุ่งนี้ก็เดินปร้อแล้ว ว่าแต่พอกับลูก ไปงานเลี้ยง มาได้กินอะไรให้อ้อมท้องหรือยัง หิวหรือเปล่า เตี้ยวแม่ให้บ้านอุ่นอาหารให้”
วัลยาถามไถ่จะให้แม่บ้านจัดอาหารให้ แต่คนเป็นสามีกลับบอกว่า
“พ่อไม่หิวหรอก กินมาเรียบร้อย คิดถึงแต่แม่นี้แหละ”

ธำรงอ่อนนกรรยาก่อนจะนั่งข้างๆ และกอดหอมตามปกติ ทำเอา ลูกชายที่นั่งอยู่อีกข้างแทบจะกลอกตามองบนไล่ความหวานของพ่อกับแม่ที่ กิปีๆ ก็หวานกันไม่เคยเปลี่ยน

“เห็นใจคนโสดบ้างครับคุณธำรง คุณวัลยา” คนเป็นลูกกอดแซวไม่ได้
“ไม่ต้องมาแซวแม่เลยเจ้าลูกคนนี้”

วัลยาตีแขนลูกชายอย่างหมั่นไส้ก่อนจะบอกเรื่องหนึ่งให้รู้

“เมื่อแม่เพิ่งนัดแนะกับแม่หมอฉันทินเสร็จว่าจะให้เขาช่วยดูดวง ให้โรยแบบส่วนตัวให้หน่อย แม่เห็นพักนี้โรยเจอเรื่องวุ่นๆ หนักๆ ทั้งนั้น ไหนจะเรื่องงานเอ่ย อุบัติเหตุเอ่ย แม่เป็นห่วง”

“โธ่ แม่ครับ...”

โรยทำเสียงอ่อนอกอ่อนใจ ชีวิตของเขาถูกพวกหมอดูหมอดูเขาทำให้ วุ่นวาย ก็ไม่ใช่เพราะหมอดูหรือคนที่ทำให้ดวงชะตาของเขาต้องไปพึ่งดวง ของเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่ง จนเขามีชีวิตรักปกติสุขเหมือนคนอื่นไม่ได้

“ไม่ต้องทำเสียงอย่างนั้นเลยตาโรย นี่แม่ทำเพราะเป็นห่วงนะ”

วัลยาทำเป็นงอน ธำรงจึงรีบตัดบทไม่ให้ลูกชายทำให้ภรรยาอนธขึ้น มาจริงๆ

“เอาน่าเจ้าโรย แม่เขาเป็นห่วง ทำอะไรได้แม่เขาก็อยากทำให้ อย่าน้อยตอนนี่เราก็งงไม่รู้ไม่ใช่หรือว่า แม่หมอแซ่มคนนั้นอยู่ที่ไหน แล้วตอนนี้โรยเองก็เหมือนจะดวงไม่ดีด้วย บางครั้งดูดวงไว้ก็ไม่ใช่เพื่อให้เราเชื่อทุกอย่าง แต่เพื่อให้รู้ว่าสิ่งไหนควรระวังจะได้ระวัง สิ่งไหนที่มันจะเป็นไปในทางที่ดี เราก้ทำให้เต็มที่ แบบนั้นดีกว่า”

“ครับพ่อ ถ้าฉันผมขอตัวไปอาบน้ำพักผ่อนก่อนนะครับ พรุ่งนี้มึงาน

ต้องลุยแต่เช้า แล้วตอนเย็นยังต้องเป็นตัวแทนไปงานประมูลเครื่องเพชร และอัญมณีให้แม่อีก”

ไธยตัดบทและขอตัวเสริจสรพร ไม่อยากให้เห็นหน้าใจ แล้วก็ไม่ว่ายกทำให้พ่อต้องลำบากใจไปด้วย ชำรงกับวัลยาเองก็รู้ว่าลูกชายไม่ยกคุษเรื่องนี้ต่อ จึงปล่อยให้ลูกไปอาบน้ำและพักผ่อน

คล้อยหลังไธยออกไปจากห้องนั่งเล่นแล้ว วัลยา ก็หันมาคุยกับสามี ด้วยสีหน้าจริงจัง

“คุณคะ คุณว่าไธยจะตามหาแม่หมอมแซม แล้วก็เด็กคนนั้นเจอไหมคะ”

“บอกตามตรงผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ในเมื่อลูกเลือกแล้ว ก็เหมือน กับที่คุณยายอุ่นคนนั้นบอก จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในแบบของตัวเอง ในเมื่อไธยเลือกแล้ว ก็ต้องให้เขาเลือกให้สุดทาง”

“แต่ฉันก็กังวลอยู่ดีค่ะ” คนเป็นภรรยากังวลจริงจัง “ฉันจำได้ว่าตัวเองเคยถามไปว่า ถ้าดวงชะตาของไธยกับเด็กคนนั้นแยกจากกันจะเกิดอะไรขึ้น แต่คุณยายอุ่นบอกว่าอย่าถามหาโชคชะตาเมื่อมันยังไม่ถึง ฉันกังวลจังเลยคะ ว่ามันจะเป็นลางไม่ดีหรือเปล่า”

วัลยาบอกความในใจให้สามีรู้ แต่ก็ยังหวังว่าถ้าตามหาตัวแม่หมอมแซมเจอ อาจจะหาวิธีแก้ที่มันให้ผลออกมาในทางที่ดีได้ จึงไม่ได้เล่าเรื่องคำเตือนนี้ให้ลูกฟัง แต่อีกใจก็คิดว่าตอนนี้ดวงชะตาของลูกและเด็กผู้หญิงคนนั้นน่าจะยังพัวพันอยู่ ดังนั้นก็อาจจะแปลได้ว่า ทั้งคู่ยังคงปลอดภัยดี แม้จะมีเหตุเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นบ้างประปราย

“ผมไม่รู้หรอกว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า ผมไม่รู้หรอกว่าการเลือกของไธยจะนำไปสู่สิ่งใด ถ้านี่คือดวงชะตาของเขา ต่อให้เราฝันมันได้ตอนนี้ หรือตอนที่เขาแปดขวบ แต่เราก็ฝันมันไม่ได้ตลอดไป อะโระจะเกิดก็ต้องเกิด ผมว่าเราโชคดีที่ได้อยู่กับเขามาจนถึงวันนี้ โดยที่เขาไม่ได้จากเราไปตั้งแต่ตอนนั้น”

ฉำรงกล่าวและดั่งภรรยามากอดปलอบ แม้ว่าเขาจะเข้มแข็งมากกว่าภรรยา แต่เชื่อว่าในใจจะอยากให้ลูกชายเป็นอะไรไป เขาจึงพยายามคิดไปในทางบวก แต่ถ้าเป็นไปได้ ถ้ามันจะมีทางใดช่วยลูกได้ เขาก็อยากช่วย

ตอนนี้ดวงชะตาของลูกพี่พี่อยู่กับเด็กคนนั้น ถ้าหาเด็กคนนั้นเจอ และแยกดวงชะตาของผู้พี่พี่จากกันได้โดยไม่กระทบต่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มันก็เป็นเรื่องน่ายินดีไม่ใช่น้อย ทุกอย่างขึ้นอยู่กับดวงของลูกชายของเขา และเด็กคนนั้นซึ่งปานนี้หน้าจะโตเป็นสาวแล้ว ไม่รู้จะเป็นอย่างไรบ้าง

ไม่แน่ว่าเด็กคนนั้นเอง...ตอนนี้ก็อาจจะมิดวงชะตาอาภัพรักเหมือนลูกชายของเขาก็เป็นได้

๒

ชะตาเจอกัน

เมื่อเช้าวันใหม่มาเยือน ภูานินเดินเล่นสูดอากาศสดชื่นอยู่หน้าบ้าน แล้วจึงไปตลาดเช้ากับแม่ก่อนจะกลับมาช่วยแกะถุงโจ๊กร้อนๆ ที่ซื้อมาจากตลาดใส่ถ้วย แต่ระหว่างที่ช่วยจัดเตรียมอาหารตั้งโต๊ะ ก็โดนแม่ถามไถ่ด้วยเรื่องงาน เพราะวันนี้หล่อนจะกลับกรุงเทพฯ แล้ว คนเป็นแม่ก็เป็นห่วงตามระเบียบ

“นี่บัว ไหนบอกไฉนดูดวง อินฟลูฯ อะไรของเรามันทำที่ไหนก็ได้ ขอแค่มีไอแพด มีอินเทอร์เน็ต แล้วทำไมไม่กลับมาอยู่กับพ่อแม่เสียทีนี้เลย อยู่บ้านเราสบายกว่าอยู่กรุงเทพฯ เป็นไฉนๆ ไฉนจะค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเดินทาง ค่ากินค่าอยู่อีกจิปาถะ ถึงจะอยู่บ้านเก่าของพ่อ แต่ก็อยู่คนเดียว มันไม่อบอุ่นสบายใจเหมือนบ้านหลังนี้หรอก”

คนเป็นลูกสาวได้ยินอย่างนั้นก็ซังก ก่อนจะแอบถอนหายใจ
‘เริ่มแล้วค่ะ คุณนายแม่ชมจันทร์ของลูก เริ่มร่ายยาวอีกแล้ว’

ภูานินรู้ว่าพ่อกับแม่เป็นห่วง อยากให้กลับมาทำงานที่บ้าน แต่หล่อน
คุ้นชินการอยู่กรุงเทพฯ มากกว่า บวกกับซี้เถี่ยจดตอบคำถามของชาวบ้านที่

ชอบทำตัวเป็น ‘คุณป้าข้างบ้าน’ อยากรู้ อยากเห็นว่างานของหล่อนเป็นอย่างไร

บางคนไม่เข้าใจการทำงานแบบอาชีพอิสระ มองว่าไม่น่ามอง ไม่มีหน้ามีตาเหมือนอาชีพอื่น หนักหน่อยก็บอกว่าทำประเดี๋ยวประด๋าวก็เลิก แล้วก็มองว่าอุตส่าห์ร่ำเรียนจนได้ปริญญาบัตร ทำไมไม่ทำงานที่จะได้เป็นเจ้าของคน นายคน ได้ทำงานบริษัทอยู่ในห้องแอร์เย็นๆ แต่งตัวสวยๆ แต่หล่อนไม่ได้ชอบแบบนั้น

ดังนั้นตอนที่คิดแล้วว่าจะใช้ความชอบและงานอดิเรกมาเป็นอาชีพ หล่อนจึงมุ่งมั่นตั้งใจศึกษาศาสตร์ทำนายมาก แล้วเมื่อแม่นยำกับการทำนายแล้ว ก็ไม่ล้มหาความรู้ใหม่ๆ ขยันคิดหาคอนเทนต์เพิ่มเข้าไปด้วย เน้นการดูดวงด้วยความสุภาพ ตรงไปตรงมาและสดใสรวดเร็ว รวมทั้งให้ข้อคิดที่ดีต่อคนฟังด้วย

จนกระทั่งเว็บเพจชื่อดังแห่งหนึ่งถูกใจการทำนายของหล่อน จึงติดต่อมาเซ็นสัญญาให้หล่อนเขียนคอลัมน์ทำนายดวงในแต่ละเดือนให้ทางเว็บเพจแห่งนั้น ทำให้พ่อกับแม่เห็นว่าอาชีพที่หล่อนเลือกทำให้หล่อนดูแลตัวเองได้จริงๆ

เมื่อมีเวลว่างก็จะกลับมาที่บ้านที่ต่างจังหวัด ช่วยพ่อกับแม่ดูแลจัดการเรื่องสวนผลไม้ในสวนของการขายออนไลน์ และบางทีก็ลงโพสต์ขายผลไม้ที่เพจดูดวงของตัวเองด้วย โดยผลไม้ในสวนของครอบครัวเป็นผลไม้ตามฤดูกาล ปลูกหลายอย่างบนพื้นที่สวนแปดสิบไร่ หล่อนพยายามสร้างสมดุลให้ตัวเองโดยทำอาชีพที่ตนเองถนัด แต่ก็ไม่มีลืมที่จะกลับมาช่วยพ่อแม่ด้วย

“โอ้ แม่อะ เราคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่หรอคะ” หล่อนทำเสียงอ่อนน้อมใส่

“แม่รู้ แต่ก็เป็นห่วงบ้าง เป็นห่วงไปอยู่คนเดียวไกลหูไกลตาขนาดนั้น ลูกสาวแม่ก็เชื่อว่าชีวิตวีซีเทร่ ถ้ามีหนุ่มๆ มาตอมแล้วแม่ไม่ได้คัดกรองก่อน แม่ก็กลัวจะไปเจอคนไม่ดี หรือถ้าเป็นพวกตอนแรกดีตอนหลัง

ร้ายกาจ มาตบตีลูกสาวแม่ แบบนั้นแม่ไม่เอาด้วยหรอก แม่ไม่ยอมให้บัว
ต้องเจ็บช้ำน้ำใจ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ระดับแม่หมอบัวแล้ว อ่านขาดทุกคน”

“แม่รู้ว่าบัวทำนายแม่นแค่ไหน แต่แม่ก็เป็นห่วงจริงๆ นะ”

“สบายใจได้ค่ะคุณนายแม่ของลูก ตอนนี้นิ้วยังโสดสนิท ไร้เงาคนจะ
มาจับหรือมาหลอกได้ วันๆ บัวอยู่กับงานของบัว กับหน้าจอไอแพด ออก
จากบ้านก็เข้าสู่เปอร์มาร์เก็ตซื้อของ อย่างดีหน่อยก็นัดเจอเพื่อนในกลุ่ม ดี
ขึ้นมาอีกนิดก็นัดเจอลูกค้าดูดวงแบบวีวีไอพี ชีวิตของบัวช่วงนี้ราบเรียบยิ่ง
กว่าหน้าดินในสนามหญ้าอีก”

พอลูกสาวพูดมาอย่างนี้ คนเป็นแม่ก็ทำตาโตเลยทีเดียวนะ

“เดี๋ยวจะขยายบัว! นี่มีดูดวงแบบส่วนตัวด้วยหรือ”

ชมจันทร์ถามหน้านิ้วคิ้วมวดขึ้นมาทันที เพราะเคยรู้แล้วว่าลูกสาว
ดูดวงให้ลูกค้าด้วยการเปิดไฟทำนายผ่านโทรศัพท์ แต่เรื่องนี้ไปดูดวงกัน
นี่ไม่เคยรู้มาก่อนเลย

“ก็...มีบ้างค่ะ”

ญานินอึกอักเอานิ้วชี้ซ้ายขวาจิ้มกันเหมือนเด็กถูกจับได้ว่ามีความผิด
ก็หล่อนไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้สำคัญขนาดที่จะต้องบอกแม่ ในเมื่อการดูดวงแบบ
ส่วนตัวที่ว่ามันไม่ใช่ส่วนตัวแบบที่ลับตาคนเสียหน่อย

“แล้วเวลานัดเจอกับลูกค้า บัวนัดที่ไหน” คนเป็นแม่ถามต่อ

“ก็...ห้องประชุมสาธารณะที่ให้เช่าอะค่ะ” หล่อนบอกแล้วก็รีบ
โฆษณาชวนเชื่อ “บริษัทที่ให้เช่าเป็นบริษัทย่อยของครอบครัวขายเงิน ไว้ใจ
ได้เรื่องความปลอดภัย แล้วก็ได้ราคาถูกกว่าที่อื่นด้วย เพราะบัวก็ไม่อยาก
นัดลูกค้าไปที่นั่นที่นี่ที่ไม่รู้จักเหมือนกัน ก็ต้องสร้างความน่าเชื่อถือให้ลูกค้า
สบายใจ แค่นั้นเองแม่”

“งั้นก็แล้วไป”

ชมจันทร์ค่อยหายใจโล่งได้เมื่ออีกฝ่ายดูแลความปลอดภัยให้ตัวเอง

ได้ดี ใช่ว่าจะไม่รู้ว่าลูกสาวเป็นคนอย่างไร แต่ลูกเป็นผู้หญิง อยากรีเสียนคน เป็นพ่อแม่ก็ย่อมต้องเป็นห่วงมากเป็นธรรมดา

“แล้วบัวเอาแต่ทำงานแบบนี้ เมื่อไหร่แม่จะได้ลูกเขยล่ะ”

“โอ้ แม่ขา หน้าอย่างบัวใครจะมาจับ สงสัยคนทองนิเวศน์ถามหา แน่ๆ” หล่อนพูดไปอย่างนั้นแหละ

“ดูพูดเข้า แบบนี้มันดูถูกความสวยมาถึงแม่ะยายบัว”

ชมจันทร์ค่อนข้างใส่ก่อนจะสายหน้าให้ลูกสาวที่พูดราวกับตัวเองไม่สวย ทั้งที่ได้ความสวยจากแม่ไปครึ่งหนึ่งและได้เค้าหน้าของพ่อไปอีกหน่อย ถึง จะไม่ได้สวยระดับประกวดนางงามหรือสวยแบบชนิดมองครั้งแรกแล้ว ต้องตาค้าง แต่ก็ถือว่าหน้าตาใช้ได้ ไม่ได้ซีริ่วซีเหร่ เพราะตัวชมจันทร์เอง สมัยสาวๆ นั้นสวยมาก สวยขนาดที่ว่าได้เป็นนางนพมาศและมีหนุ่มมาตาม จับตั้งหลายคน แต่มาตกหลุมรักพ่อของญาติที่เป็นคนมั่นคง รักเดียวใจเดียว ขนาดโดนพ่อตาทดสอบอะไรก็ไม่เคยปริปากบ่น

“โอ้อๆ แม่ของบัวสวยที่สุด บัวก็สวยได้แม่ แต่น้อยกว่าแม่”

“เรามันก็เป็นเสียแบบนี้” คนเป็นแม่ว่าให้อีกรอบก่อนจะถามประโยค เดิม “แล้วเมื่อไหร่จะหาลูกเขยให้แม่ได้”

“แม่อะ” หล่อนทำเป็นกระเจ้ากระงอใส่ “บัวเพิ่งอายุสี่สิบหกเองนะ จะให้รีบแต่งงานไปถึงไหน สมัยนี้อายุสี่สิบแล้วเพิ่งได้แต่งงานยังชิลกันได้ เลย หรือถ้าแม่กลัวไม่มีหลานทันใช้ เดี่ยวบัวไปฝากไข่วัวก่อนก็ได้ ว่าที่ ลูกเขยโผล่มาเมื่อไหร่ บัวก็พร้อมบวกได้เลย”

ญาติแกั่งพูดทะเล้นไปอย่างนั้น เลยโดนแม่หยิกเข้าไปที่แขนไปที่หนึ่งอย่างหมั่นไส้

“โอ๊ย แม่อะ”

หล่อนทำเป็นคลำแขนบ่อยๆ ไม่ได้เจ็บจริงแม่แต่น้อย แต่ก็เข้าใจแม่ อยู่เหมือนกันที่ถามหล่อนเรื่องนี้ ก็ลูกสาวบ้านอื่นในละแวกนี้มีแฟนมีสามี กันไปหมดแล้ว เหลือแต่ลูกสาวสวนผลไม้คุณสมภาพนี้แหละที่ยังโสดสนิท

ไว้เวรเวหนุ่มมาจับ แล้วคนในชุมชนก็สนิทสนมกลมเกลียวกัน บางคนถึงขั้นแนะนำลูกบ้านนั้นให้ลูกบ้านนี้ ทั้งที่เป็นคนที่เห็นกันมาตั้งแต่เด็ก เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาก็มี สุดท้ายก็กลายเป็นเกี่ยวดองกันไป

“เรานะตัวดีนี่ นี่แม่ว่านะ ถ้าบ๊วยยังไม่ยอมมาลูกเขยมาให้แม่ เดียวแม่ไปทาบทามนายยอดดูดีกว่า”

“ยอดไหนคะ” หล่อนถามกลับ เริ่มรู้สึกทะเลาะแรงแง่งๆ

“ก็นายยอด ยอดฉัตร ลูกกำนันผั่นไง”

“นายยอดนั้นอะนะ! ไม่เอาเด็ดขาดค่ะ!!”

ญาติพี่น้องล้วนไม่ไหว่่าอีกฝ่ายหน้าตาอัปลักษณ์หรืออย่างไร แต่เป็นเพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ เป็นเพื่อนร่วมชั้นกันมา เคยเรียนอยู่ห้องเดียวกันช่วงประถมและเคยตีเคยทะเลาะกันแบบเด็กๆ ให้มาเป็นแฟนกันนะไม่มีทางแน่

“ทำไม่ละ เขาก็ไม่ได้ชั่วชั่วชั่วเหรันี้ ถึงจะไม่ค่อยขาว บางทีก็ลั่นๆ หน่อย แต่หน้าตาก็พอไปวัดไปวาได้อยู่ แล้วตอนนี้เห็นว่าได้งานดีด้วย เป็นผู้ช่วยหัวหน้าช่างซ่อมบำรุงเครื่องจักรฝ่ายผลิตที่โรงงานทำเซรามิก ส่วนฐานะทางบ้านแม่จะไม่ได้รวยล้นฟ้า แต่เป็นถึงลูกกำนัน มีที่นาที่ไร่เยอะแยะ รับรองว่าดูแลบ้่าวได้สบายๆ”

ญาติินสายหน้ายกแสดงจุดยืนชัดเจนว่าเพื่อนคนนี้ หล่อนไม่คิดจะเป็นแฟนด้วยเด็ดขาด

“บ๊วยกับยอดเนี่ย คนละฟลีลสุดๆ เลยค่ะแม่ อย่าได้คิดจะจับคู่ให้เลย บ๊วยขอร้อง”

ไม่ว่าเปล่า ยกมือขึ้นพนมไหว้ท่วมหัวแถมให้ด้วย

ชมจันทร์ถึงกับหัวเราะร่วนที่ลูกสาวไม่ยอมทำเดี๋ยว แล้วคิดว่าแบบนี้แสดงว่าลูกสาวมีใครที่หมายตาหมายใจไว้แล้วหรือเปล่า หรือถ้ายังไม่มีการต้องมัสเปกผู้ชายในดวงใจแล้วแน่ๆ คนเป็นแม่จึงยังอยากรู้ขึ้นมาว่าผู้ชายในดวงใจของลูกสาวจะเป็นแบบไหน

“ไหนดบัวบอกซิว่า ถ้าแม่จะหาลูกเขยให้บัวถูกใจ แม่ต้องหาอย่างไร สเปกของบัวเป็นยังไง”

“นี่แม่ถามจริงหรือคะ”

หล่อนไม่แน่ใจว่าแม่เอาจริงหรือแค่ล้อเล่น

“จริง แม่อยากรู้ ก็บัวไม่เคยบอกแม่เลย เพื่อมีหลงเหลือแถวๆ บ้าน แล้วตรงสเปกบัว แม่จะได้แนะนำให้”

“บัวว่าแถวบ้านเราไม่มีหรือคะ”

ฉันทนรีบกันไว้ก่อน แล้วทำเป็นยกขาไม้จักสามขาไม้ใส่ถาด เดินเลียงออกจากห้องครัวไปยังโต๊ะอาหารก่อนวางมันลงบนโต๊ะ ในขณะที่ชมจันทร์ แวะหยิบเหยือกน้ำเย็นในตู้เย็นก่อนจะมาสมทบกับลูกสาว แล้วก็ยังไม่วาง ถามต่อ

“ไม่ต้องทำมาเป็นเดินหนีแม่เลย บอกมาเสียดีกว่า”

“อ้อ คุณนายชมจันทร์อะ...”

หล่อนทำหน้าที่หน้าห้อง แต่พอเห็นแม่ไม่ยอมทำเดี๋ยวกก็เปลี่ยนท่าที่ ทำหน้าเคลิ้มฝันและยอมบอกหนุ่มในสเปกของตนเองให้แม่ฟัง โดยเสริมเติมแต่งแบบเกินจริงชนิดที่ให้ได้ยากๆ เข้าไว้ เพื่อแม่จะได้เลิกคิดจับคู่ หล่อนให้ลูกชายบ้านไหนแถวๆ นี้

“สเปกของบัวต้องขาว สูง จมูกโด่งเป็นสัน หล่อแบบพระเอกซีรีส์ เรียกพ่อ มีเสน่ห์มาดแมนแบบผู้ชายที่ซ่อนเขี้ยวเล็บเอาไว้ แต่ก็มีมุมอบอุ่น และใจดีอยู่ด้วย ที่สำคัญต้องมีความเผ็ดและดู ประหนึ่งหมาป่าห่มหนังแกะ อะไรแบบนี้ค่ะ”

สิ้นเสียงบอกของหล่อน สมภพผู้เป็นพ่อก็เดินเข้ามาบริเวณโต๊ะอาหารพอดี ทันได้ยินสเปกลูกเขยในอนาคตก็หัวเราะก๊าก รู้ทันทีว่าลูกสาว พุดเกินจริงไปมาก ผู้ชายแบบนั้นไม่มีทางหาได้ง่ายๆ หรือถ้าจะมีหลงมา ลักคน แล้วดันมาจีบลูกสาวเขา มันต้องเป็นอะไรที่ฟ้าลิขิตมาแล้ว เพราะ ลูกสาวของเขาถึงจะสวยน่ารักก็จริง แต่ก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษโดดเด่น เป็น

ผู้หญิงที่ออกแนวธรรมดามากกว่า

“สเปกซันเทพแบบนี้ สงสัยแม่จะไม่ได้ลูกเขยไปอีกนาน” สมภพบอกกลัวหัวเราะ

ชมจันทร์พอเห็นพ่อกับลูกสาวเข้ากันเป็นปีเป็นชลุ่ยก็ได้แต่ส่ายหน้า

“พอกันทั้งพ่อทั้งลูก เข้ากันเป็นปีเป็นชลุ่ยดีนัก เทียงนี่แม่ไม่ทำกับข้าวให้แล้ว”

เจอภรรยาอนาถแบบนี้ คนเป็นสามีก็ลบลำแทบไม่ทัน

“ยายบัว แกล้งแม่อีกแล้วนะเรา ชอบแกล้งแม่อยู่เรื่อย แม่เขาจริงจังเรื่องลูกเขยนะรู้ไหม แต่ว่าหนุ่มหล่อที่บัวพูดมานะ พ่อว่าหายาก ไม่ลองลดสเปกลงมาหน่อยเหอ เพื่อแม่เขาจะได้หาลูกเขยแถวๆ นี้ให้ได้สนใจ”

“พ่ออะ แทนที่จะห้ามแม่”

ญานินทำหน้างอก่อนจะยิ้มเฉล่ พ่อกับแม่จึงได้แต่ส่ายหน้า รู้หรือว่าลูกสาวเองก็ใช้จะไม่อยากมีแฟน แต่มันเหมือนกับว่าดวงของลูกสาวจะเป็นไปอย่างที่ยายอุ๋นได้บอกไว้

‘ดวงชะตาของเด็กคนนี้เป็นดวงเกือกุลกันกับเด็กอีกคนหนึ่ง จะไม่สามารถมีแฟนได้จนกว่าจะอายุยี่สิบหก’

นี่คือสิ่งที่ยายอุ๋นได้บอกผ่านยายแฉ่มหรือแม่แฉ่ม ซึ่งเป็นน้องสาวแม่ของชมจันทร์มาอีกทีหนึ่ง แล้วทั้งสมภพกับชมจันทร์ก็จำได้ดี แต่ทั้งสองคนไม่เคยบอกเรื่องนี้ให้ลูกรู้ จนกระทั่งตอนนี้ลูกก็อายุยี่สิบหกแล้ว คงใกล้ถึงเวลาที่ใครคนนั้นของลูกจะเดินเข้ามาหา ชมจันทร์ถึงได้เกริ่นเรื่องหาลูกเขยกับลูกสาว ในใจคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ลูกจะหลุดพ้นจากดวงพังดวงได้เสียที

เมื่อจัดเตรียมอาหารเรียบร้อยแล้ว สามคนพ่อแม่ลูกก็กินอาหารด้วยกันและดูข่าวสารในโทรทัศน์ไปพร้อมกัน จนกระทั่งมือเช้าจบลง ญานินก็เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเตรียมตัวกลับกรุงเทพฯ เพราะเย็นนี้หล่อนมีงานที่ทั้งชีวิตคงไม่มีโอกาสได้ไปง่ายๆ ถ้าไม่มีผู้มีอุปการคุณจัดการให้ งานที่ว่า

คืองานประมูลเครื่องเพชรและอัญมณี

พอเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋ารีบร้อย หล่อนก็เอาไปใส่รถยนต์ แล้วก็หันมายกมือไหว้พ่อกับแม่ที่มายืนรอส่งอยู่

“พ่อขา แม่ขา บ๊วกลับกรุงเทพฯ ก่อนนะ แล้วเดี๋ยวบ๊วมามีใหม่”

“ขับรถดีๆ ละ อย่าซิ่ง เดี่ยวพ่อจะเข้าสวน ถ้าถึงกรุงเทพฯ แล้ว บ๊วกีโทร. มาบอกแม่เขาด้วย”

สมภพบอกลูกสาวก่อนจะกอดลูกไปทีหนึ่ง หล่อนก็กอดตอบกลับไป

“คะ ถึงแล้วจะรีบโทร. หาเลย” หล่อนว่าแล้วก็หันไปหาแม่ “ว่าแต่แม่คะ ของท้ายรถบ๊วนั่นมันเยอะไปไหม”

หญิงสาวหมายถึงบรรดาของกินที่แม่ใส่ถุงเตรียมไว้ให้หล่อนเอากลับไปกินกรุงเทพฯ มีน้ำพริกปลาร้าสามกระบุง กล้วยน้ำว้าอีกสามหวี ปลาตุ๋นแดดเดียวหนึ่งกิโลกรัม มะละกอดิบสองลูก ข้าวสารขนาดห้ากิโลกรัมอีกถุง เรียกว่าไม่ต้องซื้ออาหารไปอีกเป็นเดือนเลย แล้วแม่ก็จัดเต็มให้ทุกอย่างนี้ทุกครึ่งครั้งล่าสุดที่หล่อนได้กลับไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อนก็ยังมีกินไม่หมดเลยด้วย

“ไม่เยอะหรอก กินที่ปลูก ปลูกที่กิน อะไรประหยัดได้ก็ดีกว่าต้องไปเสียเงินซื้อ”

“คะๆ เข้าใจแล้วคะ”

หล่อนปิดประตูไม้ให้แม่บ่นต่อ และไม่ยอมยกให้แม่งอนด้วย แต่คิดไว้แล้วว่าคงต้องเอาไปฝากเพื่อนรักให้ช่วยกันกิน แล้วหล่อนก็จะโดนคุณเพื่อนบ่นอีกเหมือนเดิมแน่นอนว่า

‘ฉันจะอ้วนก็เพราะแกนี่แหละไอ้บ๊ว’

ญาติหลานพ่อแม่รีบร้อยก็ขับรถออกจากบ้าน แล้วแวะซื้อของฝากให้เพื่อนที่ร้านขายของฝาก ก่อนจะมุ่งหน้ากลับเข้ากรุงเทพฯ ตามเส้นทางที่คุ้นเคย สองชั่วโมงต่อมาหล่อนก็กลับมาถึงบ้านของตัวเองที่กรุงเทพฯ

หญิงสาวจอดรถที่หน้าประตูบ้านเดี่ยวครึ่งไม้ครึ่งปูนหลังหนึ่ง มันเป็นบ้านที่มีอายุเกือบห้าสิบปีแล้ว แต่กลับดูไม่เก่าเลย เพราะหลายปีก่อน

พ่อของหล่อนให้ช่างมาซ่อมแซมทาสีใหม่ และเปลี่ยนหน้าต่างทั้งหลายให้
 แฉกหน้าต่างปิดกั้นต่อการที่หล่อนต้องอยู่คนเดียว จนหล่อนเคยแสร้งว่า ‘ถ้า
 ซ่อมมากกว่านี้อีกนิดก็รีโนเวตแล้ว’

บ้านหลังนี้เป็นบ้านเดิมของพ่อ พ่อหล่อนเป็นคนกรุงเทพฯ แต่กำเนิด
 ส่วนแม่เป็นคนสระบุรี พ่อแต่งงานกันก็เลยย้ายไปอยู่บ้านของแม่ เพราะ
 คุณตาคุณยายอยากให้อยู่ในสายตา ส่วนบ้านที่กรุงเทพฯ ก็ปิดไว้และจะมา
 กรุงเทพฯ ปีละสามหรือสี่ครั้ง

พอโตขึ้นเข้าสู่ช่วงมัธยม หล่อนก็มีโอกาสได้มาเรียนที่กรุงเทพฯ และ
 อาศัยอยู่กับยายแฉ่ม จนกระทั่งช่วงที่เข้ามหาวิทยาลัยปีหนึ่ง หล่อนสอบติด
 มหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ยายแฉ่มก็แต่งงานใหม่ไปกับชาวอังกฤษคนหนึ่ง
 เป็นวัยเดียวกัน แล้วย้ายไปอยู่ที่อังกฤษ หล่อนก็เลยย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้
 จนถึงปัจจุบัน ถ้าอาทิตย์ไหนว่าง ไม่เหนื่อยหรือขี้เกียจจนเกินไป ก็จะขับ
 รถกลับบ้านที่สระบุรี

หล่อนลงมาเปิดประตูบ้านเพื่อจะเอารถเข้าบ้าน พอเอารถเข้าจอด
 เรียบร้อยก็ลงมาปิดประตูบ้าน ก่อนจะชนข้าวของที่เอามาด้วยเข้าไปในบ้าน
 จากนั้นพอเสร็จเรียบร้อยก็โทรศัพท์กลับไปหาแม่ตามที่พ่อสั่งเอาไว้

“แม่ขา บัวถึงบ้านแล้วนะ เก็บของเรียบร้อยแล้วด้วย”

“ถึงแล้วก็พักผ่อนกินข้าวกินปลาซะ อ้อ อย่าลืมเอาน้ำพริกที่แม่ให้ไป
 ใส่ตู้เย็นด้วย เตียวบุด”

“เก็บเรียบร้อยแล้วค่ะ คุณนายชมจันทร์ของลูก” หล่อนแสร้งใส่
 เหมือนเดิม

“แล้วนี่จะมากอีกทีเมื่อไหร่”

“โอ้ แม่...” หล่อนหัวเราะแล้วทำเสียงออดอ้อน ไม่ทันไรแม่ก็คิดถึง
 แล้ว “บัวเพิ่งถึงกรุงเทพฯ เองนะ”

“ก็แม่ไม่ได้อยากให้บัวกลับกรุงเทพฯ ซะหน่อย” ชมจันทร์แอบงอน
 เล็กน้อย แต่ก็เข้าใจลูก “เอาเป็นว่าบัวจะมาเมื่อไหร่ก็บอกแม่ก่อนแล้วกัน

แม่จะได้ไปซื้อของอร่อยๆ มาเตรียมไว้ให้กิน”

“ค่ะๆ รักแม่ที่สุดเลย จ๊ับๆ”

ญานินบอกแล้วก็วิ่งสายไป แล้วทำนั่นทำนี่ไปเรื่อยๆ ก่อนจะพักผ่อนนั่งเล่นโทรทัศน์มือถือ ใถดูฟีดข้อความ ดูคอมเมนต์ของลูกค้าได้คลิบเปิดไฟทาโรต์ดูดวงล่าสุดไปตามเรื่องราว แล้วก็เผลองีบหลับไปนิดหน่อย มารู้สึกตัวก็ตอนสี่โมงเย็นกว่าๆ เพราะนาฬิกาโน้โทรศัพท์มือถือดังเตือน

หญิงสาวลุกไปจัดเตรียมอาหารง่ายๆ อย่างข้าวไข่เจียวให้ตัวเอง พอกินเสร็จก็มานั่งย่อยอาหารอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเดรสคอวีสีแดงเลือดหมูเรียบหรู กระโปรงยาวคลุมเข่า มีเข็มขัดสีเข้มคาดเอวและรองเท้านสูงเข้าชุด ส่วนผมก็จัดแต่งทรงให้ดูดี ใส่ชุดเครื่องประดับเป็นสร้อยและต่างหูเพชรที่อุตสาหกรรมแม่เพื่อนรักที่สวยและรวยมากมาใส่เพื่อไปงานนี้โดยเฉพาะ หล่อนต้องรักษามันยิ่งชีพ ถ้าทำหายขึ้นมาจะมีเขาทรุดแน่นอน เพราะราคาเบาๆ ของชุดนี้เพื่อนรักบอกว่าเป็นของหนึ่งแสน

“โอเคเรียบร้อย สวยแล้วไปได้”

หล่อนตรวจสอบความเรียบร้อยของตัวเองอีกครั้ง แล้วลงมาชั้นล่างหยิบกุญแจรถและกระเป๋าถือที่เตรียมไว้เพื่อจะออกจากบ้าน แต่ก่อนออกก็ไม่ลืมตั้งสมาธิให้หนึ่งพอประมาณ ก่อนจะหยิบไฟโบหนึ่งจากลำรับที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างประตูทางเข้าตัวบ้านมาดู ว่าวันนี้จะมีอะไรดีๆ หรือมีอะไรที่ไปอยากเตือนหล่อนบ้างหรือไม่

ทว่า...ไฟที่ปรากฏกลับทำให้หล่อนทำหน้าเบ้ เพราะมันคือ The Tower หรือ ไฟหอคอย!

ความหมายของมันคือ การทะเลาะเบาะแว้ง อุบัติเหตุ อันตราย สิ่งที่ไม่คาดถึง หรือการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน

“ลางไม่ดีเลย ฉันควรก้าวขาข้างไหนออกจากบ้านเนี่ย”

แม่หมอสาวพึมพำและเก็บไฟกลับเข้าลำรับ แล้วขับรถออกจากบ้านไป แต่ในใจยังคงคิดถึงไฟหอคอยที่ขึ้นเตือนว่ามันจะหมายถึงอะไรได้บ้าง

แต่ด้วยสิ่งนั้นยังไม่เกิด เดาไปก็ฟังชันเปล่าๆ หล่อนจึงพยายามเลิกคิดถึงมัน และเตือนให้ตัวเองมีสติทุกฝีก้าวเมื่อได้เข้าไปอยู่ในงาน

หนึ่งชั่วโมงกว่าณัฐกฤตาก็ถึงโรงแรมที่หมาย หล่อนจอดรถเรียบริ้วยก็เข้าไปในอาคารของโรงแรม ตรงไปยังห้องจัดเลี้ยงตามทางที่พนักงานบอก เมื่อถึงหน้าห้องจัดงานก็ยื่นบัตรเชิญให้พนักงานที่โต๊ะด้านหน้า แต่เพียงแค่นางานก็ทำให้หล่อนแทบจะตาลายไปหมดแล้ว

บริเวณหน้าทางเข้าห้องจัดงานมีแต่บรรดาคุณหญิงคุณนายไฮโซที่หล่อนไม่รู้จักสักคน และทุกคนก็ประโคมใส่เครื่องประดับมาอย่างกับตู้เพชรเคลื่อนที่ จนแสบหนึ่งหล่อนคิดว่าตนเองคิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่มานงานนี้

หล่อนมองไปรอบๆ แล้วก็คิดจะเลี้ยวไปเข้าห้องน้ำ เริ่มไม่มั่นใจตัวเองขึ้นมา อยากไปหาที่ตั้งสติเสียหน่อย แต่ตอนนั้นเองเสียงเรียกหนึ่งก็ดังขึ้น

“อ้าวหนูบัว มาแล้วหรือจ๊ะ”

ผู้หญิงวัยกลางคนเดินตรงมาหา หล่อนใส่ชุดเดรสยาวสีน้ำเงินเข้มดูหรูหราสวยหรู และอสังการด้วยสร้อยคอและต่างหูเพชรที่พอโดนแสงไฟส่องมาก็แวววาวระยิบระยับไปหมด เจ้าหล่อนคือคะนึงนิจ เมื่อก่อนเป็นไฮโซสาวจากตระกูลคนมีเงิน ต่อมาได้แต่งงานกับนายทหารมียศคนหนึ่ง วันเวลาผ่านไปสามปีก็ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นจนได้เป็นนายพล เจ้าตัวจึงถูกเรียกขานเป็นคุณนายไฮโซเมียนายพลไปด้วย

ตอนนี้คะนึงนิจหันมาสนใจธุรกิจค้าขายที่ดิน แล้วได้ณัฐกฤตารับมาช่วยทำให้ขายที่ดินได้เกือบแปดสิบล้าน ทำให้ไฮโซคุณบ้ายังแจ่มถูกจริตหญิงสาวมาก พอติดกับที่มีงานประมูลเครื่องเพชรและอัญมณี โดยในงานนี้จะนำเครื่องประดับเสริมสิริมงคลและดวงชะตามาจัดแสดงเพื่อร่วมประมูลด้วย ตามธีมของงานคือ ‘ดวงดาวที่เจิดจรัส’ คะนึงนิจจึงให้รางวัลแม่หมอบที่น่ารักคนนี้เป็นบัตรเชิญวีไอพี ชวนนางงานประมูลด้วยกัน

ตอนแรกณัฐกฤตาก็สองจิตสองใจอยู่ แต่พอคิดว่านี่เป็นโอกาสที่ดีสำหรับตนเอง ใ้ว่าหล่อนจะมีโอกาสได้ทำงานแบบนี้บ่อยๆ จึงตอบตกลง

เพราะถือเป็นการเปิดหูเปิดตาไปด้วย

“สวัสดีค่ะคุณคะเนิงนิจ” หล่อนยกมือไหว้อีกฝ่าย

“สวัสดีค่ะ อ้อหือ วันนี้หนูสวยมากเลย”

คะเนิงนิจรับไหว้และกล่าวชมแม่หมอดูสาวที่วันนี้แต่งตัวสวย ไม่เหมือนครั้งทีนั้นดูดวงด้วยกัน แถมยังใส่สร้อยเพชรกับต่างหูเข้าชุดมาด้วย แม้จะดูเล็กไปสักนิดสำหรับไฮโซอย่างหล่อน แต่มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่ของปลอม เจ้าตัวถึงกับชมในใจเลยว่า แม่หมอดูคนนี้ก็มึะระดับอยู่เหมือนกัน นี่ถ้าตนเองมีลูกชายก็อยากแนะนำให้ลูกได้รู้จักแม่หมอดูสาวคนนี่

“ขอบคุณค่ะ”

ญานินยิ้มเงินที่ถูกชม ส่วนคะเนิงนิจก็ยิ้มเอ็นดูหล่อนเหมือนเดิม ชอบที่หล่อนรู้จักมารยาทและการวางตัวที่ดี ไม่เรียกเจ้าตัวแบบตีสินท เพราะคะเนิงนิจเป็นคนที่ยึดถือตัวมาก แต่ถ้าพอใจใครแล้วก็จะให้ใจเป็นอย่างดี

“แล้วนี่หนูมานานหรือยัง ขอโทษที ป้ามัวแต่เฝ้ามอยอยู่เลยไม่ทันเห็น”

“บัวเพิ่งมาถึงค่ะ”

“งั้นเดี๋ยวป้าพาเข้าไปชมในงาน เขาจะจัดแสดงเครื่องเพชรส่วนหนึ่ง เป็นเครื่องเพชรรุ่นพิเศษที่ทำเพื่องานนี้เท่านั้น แล้วก็จะมีเครื่องประดับเสริมดวงชะตาจัดแสดงอยู่ในบริเวณเดียวกันด้วย กับอีกส่วนหนึ่งที่นางแบบจะต้องใส่เดินโชว์ งานนี้ขนมาเต็มมากจ้ะ แล้วหลังจากนั้นค่อยถึงช่วงการประมูลและช่วงซื้อเครื่องประดับเล็กน้อย ตามแต่ใครจะสนใจหรือถูกใจชิ้นไหนเป็นพิเศษ ไปจ้ะ เข้าไปในห้องจัดงานกัน”

คะเนิงนิจเกริ่นให้ฟังคร่าวๆ ขณะเดินนำญานินเข้าไปในห้องจัดงาน เมื่อเข้าไปแม่หมอดูสาวถึงได้เห็นว่า ข้างในห้องจัดตกแต่งธิมงานด้วยสีน้ำเงิน และสีดำที่ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นห้องฟ้ายามค่ำคืน มีแจกันดอกไม้และโคมระย้าให้ความรู้สึกหรูหรา สมกับธิมของงานที่ชื่อดวงดาวที่เจิดจรัส

ด้านในสุดของห้องจัดงานมีเวทีรูปตัวทียกพื้นสูงไม่มาก สองข้างของ

เวทีคือโต๊ะอาหารสำหรับแขกผู้มาร่วมงาน กับส่วนจัดแสดงเครื่องประดับที่มีแท่นวางอยู่ประมาณยี่สิบแท่น มีแสงไฟส่องตรงลงมาให้บริเวณนั้นสว่างกว่าบริเวณอื่น

“ไป ไปทำความรู้จักกับเพื่อนๆ ของป้าก่อน”

คุณนายไฮโซหันมาบอกและชวนให้เดินไปด้วยกัน แล้วพอไปถึงกลุ่มคุณนายทั้งหลายที่ยืนคุยกันอยู่ ญาตินั้นก็ถูกแนะนำให้รู้จักคนนั้นคนนี้ แล้วพอคณะหนึ่งจึงแนะนำว่าหล่อนเป็นอินฟลูเอนเซอร์สายดูวงที่ทำให้ตนขายที่ดินได้แปดสิบล้าน เท่านั้นแหละ ทุกคนในกลุ่มก็สนใจเป็นพิเศษและชื่นชมจนแทบจะอวยยศให้เลยก็ว่าได้

ญาติินได้แต่ยิ้มและพูดคุยไปตามมารยาท ไม่ออกตัวว่าตัวเองเก่งกาจทำงานยวดวงแค่นี้ เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าคุณหญิงคุณนายกลุ่มนี้สนใจในศาสตร์ความรู้อาชีพของหล่อนจริงๆ หรือว่าชมไปอย่างนั้น

พอพูดคุยทำความรู้จักกันอยู่พักใหญ่ โดนซักถามนั่นนี่จนเหล่าบรรดาคุณนายไฮโซของคณะหนึ่งพอใจแล้ว หญิงกลางคนก็พาหล่อนไปดูตรงส่วนของการจัดแสดงเครื่องเพชรและอัญมณีที่มีรั้วสายกำมะหยี่กั้นเขตไว้

หญิงสาวมองดูเหล่าเครื่องประดับที่จัดแสดงอยู่อย่างสนใจ แต่พอคิดว่าคณะหนึ่งเห็นใครคนหนึ่งเข้าและมีธุระส่วนตัวอยากไปทักทาย จึงหันมาบอกหล่อน

“เดี๋ยวหนูบัวชมเครื่องประดับไปพลางๆ ก่อนนะ ป้าขอตัวไปทักทายคุณพิมพ์นิดหนึ่ง คุณพิมพ์คนนี้นะเป็นเจ้าของแบรนด์อัญมณีชื่อดัง เป็นตัวแม่วงการเครื่องประดับเลยก็ว่าได้ มีงานประมูลขายเครื่องประดับที่ไหนต้องมีคุณพิมพ์ที่นั่น แล้วเดี๋ยวป้าคุยเสร็จแล้วเราจะได้ไปที่โต๊ะกัน”

“ได้ค่ะคุณคณะหนึ่ง”

คณะหนึ่งฉผลจากไป ญาติินก็ชมเครื่องประดับเหล่านั้นอย่างสนใจ ส่วนใหญ่เป็นชุดเครื่องเพชรที่ประดับอัญมณีเม็ดใหญ่ไว้ แล้วก็ติดป้ายราคาโชว์หราเอาไว้ชนิดที่ทำให้หล่อนแอบกลืนน้ำลายเอือก เพราะมีตั้งแต่หลัก

แสนถึงหลักล้าน ที่ราคาถูกสุดเห็นจะเป็นเครื่องประดับที่ชื่อว่า ราตรี

ชื่อเครื่องประดับ : “ราตรี”

สร้อยไข่มุกสีชมพู ราคา ๒๘๕,๐๐๐ บาท

“ให้ถูกแล้วหรือ! ถ้าบ๊ายจีเก็บเงินซื้อให้คุณนายชมจันทร์ มีหวังโดนป่นไปทั้งชาติเนี่ยยยั้ว”

ภูานินพึมพำยิ้มขบขันเมื่อนึกไปถึงหน้าของแม่ จากนั้นหล่อนก็ขยับถอยมาข้างๆ เล็กน้อย เมื่อรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมาชมเครื่องประดับนี้ด้วยเช่นกัน แต่จึงหะถอยนั้นเอง หล่อนก็สะดุดขาตัวเองแล้วเซไปด้านหลัง คนที่ยืนข้างๆ เห็นก็นึกว่าหล่อนเป็นลมจึงรีบยื่นแขนมารับไว้

“อ๊วย!”

ตุ๊บ!

หญิงสาวตกอยู่ในอ้อมแขนของผู้ชายคนหนึ่ง สิ่งที่สวยงามของหล่อนปะทะแวบแรกคือ เสื้อสูทเรียบหรูดูดีที่เขาสวม แล้วพอมองไล่ขึ้นไปก็เห็นเสื้อย่นด้านข้างและเรือนผมสีน้ำตาลเกือบดำจัดทรงหวีเรียบ ต่อมาก็รู้สึกถึงความแข็งแรงของท่อนแขนของเขาที่ช่วยพยุงรับน้ำหนักหล่อนเอาไว้ แล้วพองยหน้าขึ้นมองหน้าเขาชัดๆ เท่านั้น หล่อนก็เหมือนตกอยู่ในภวังค์ไปเลยทีเดียว

ใบหน้าของเขาหล่อเหลา แม่จะดูนิ่งๆ แต่ก็มีอารมณ์อบอุ่นอ่อนโยนแฝงอยู่ คิ้วได้รูปขบให้ดวงตาเขาเป็นจุดที่น่าสนใจที่สุดบนใบหน้า ริมฝีปากขยับยกเล็กน้อย ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาที่ชวนมองอยู่แล้วยิ่งชวนมองหนักเข้าไปอีก แถมรูปร่างของเขาก็ค่อนข้างสูงและผิวก็ค่อนข้างขาว

แต่เหนือสิ่งอื่นใด เขาแผ่ความรู้สึกของผู้ชายที่มีเชื้อเพลิงออกมาด้วยทุกอย่างของเขาเข้ากับคำว่าสมบูรณ์แบบ แล้วมันก็ทำให้หล่อนนึกไปถึงสปกของตัวเองที่เคยพูดไว้กับแม่ วันนั้นหล่อนพูดเกินจริงเพราะไม่คิดว่าจะมีคนแบบนี้อยู่จริง แต่วันนี้หล่อนรู้แล้วว่า มี และเขาอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว

‘แม่เจ้า! หล่อตรงสเปก หล่อไม่เผื่อแผ่ใครเลยล่ะ!’

แม่หมอลงเคลิ้มความหล่อของเขาจนแทบจะละลายอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงนั้น มารู้อีกตัวอีกทีตอนที่เขายิ้มมุมปากเหมือนจะขำและหัวเราะเบาๆ ในลำคองั้นแหละ จึงรีบตั้งหลักแล้วถอยมายืนสงบเสงี่ยม หน้าแดงด้วยความเขินอายที่เปลือยไปจ้องหน้าเขาอย่างกับจะกลืนกินเสียอย่างนั้น

‘ยายบัว ไปจ้องเขาขนาดนั้นได้ยังไง เสียมารยาทหมด!’

หล่อนว่าตัวเองและทำหน้าที่เบ้เล็กน้อย แต่เพราะหล่อนทำหน้าที่แบบนั้น จึงทำให้เขาเกือบหลุดขาออกมา แต่เส้รังตีหน้าทิ้งไว้เพื่อรักษามารยาทพร้อมกับถามไถ่

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ ไม่ เอ่อ...ขอบคุณที่ช่วยฉันไว้นะคะ”

เขาพยักหน้าส่งยิ้มให้เล็กน้อย แต่รู้ว่าหล่อนกระดากอาย จึงเบี่ยงเบนความสนใจไปที่เครื่องประดับที่วางโชว์อยู่

“คุณชอบเครื่องประดับชุดนี้เหรอ”

“ค่ะ? ชอบ? อ้อ เปล่าค่ะ ฉันว่ามันก็สวยดีค่ะ”

‘แต่อย่างฉันไม่มีปัญญาซื้อมาสใส่เล่นหรอกค่ะ’

“ผมก็คิดว่ามันสวยดี แต่ถ้าคุณสนใจอาจจะต้องแข่งราคากับผมสักหน่อย”

“ฉันไม่แข่งดีกว่าค่ะ ไม่รอดตั้งแต่เริ่มแล้ว”

ญาติหมอบอกแบบไม่กั๊ก หล่อนจะไปรอดได้อย่างไร ชีวิตช่วงนี้แม้จะมีลูกค้าติดต่อมาดูดวงเยอะ การเงินไม่กินเกลบ แต่ก็เชื่อว่าจะมีเงินเยอะไปซื้อของแบบนั้นมาสใส่เล่นได้

ทว่า...คำพูดของหล่อนทำให้เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ผู้ชายคนหนึ่งที่สวมสูทสีดำเรียบๆ ดูเฟิ่นๆ ชวนให้คิดว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงแรม หรือพนักงานแผนกอะไรสักอย่างก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบกับเขา สีหน้าของหนุ่มหล่อเปลี่ยนไปเล็กน้อยก่อนเขาจะหันมาบอกหล่อน

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

“ค่ะ”

ญาณินได้แต่มองตามเขาไปอย่างสนใจ ใจหนึ่งอยากรู้ว่าเขาเป็นใคร เพราะเขาหล่อตรงสเปกมาก แต่อีกใจก็บอกตนเองว่า หล่อนจะทำตัวเป็นซินเดอเรลลาหลงเจ้าชายรูปงามไม่ได้ ในเมื่อหล่อนเป็นแค่นางซินกันคริว เดี่ยวพอนั่งรถพักทองออกจากงาน ก็ต้องกลับไปเป็นหมอดูอินฟลูเอนเซอร์ หาเงินตัวเป็นเกลียวหัวเป็นนอตตามเดิม ไม่ใช่จะมาอยู่ในแวดวงสังคมหรูหราต่อไปได้เสียหน่อย

หล่อนเตือนตัวเองแล้วจึงหันกลับไปสนใจเครื่องประดับต่อ โดยไม่รู้เลยว่าผู้ชายที่เดินจากไปนั้นได้หยุดเดินและหันมามองหล่อนแวบหนึ่ง

ดวงตาของเขามองเต็มไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งค้นหาและสนใจ เป็นแวตาท่าอย่างที่คนสนิทที่มาด้วยยังต้องแปลกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณไธย”

“ไม่มีอะไร”

เขาตอบกลับและก้าวเดินต่อไป คนสนิทถึงกับฉิวหน้าหันไปมองผู้หญิงคนนั้นอย่างสงสัยว่า เจ้าหล่อนทำอะไรให้เจ้านายของเขาไม่พอใจหรือเปล่า แต่ไม่สิ แวตาท่าของเจ้านายแบบนี้ไม่ใช่ไม่พอใจ แต่เป็นสะดุดใจมากกว่า

แต่...ผู้หญิงที่ดูธรรมดาๆ อย่างนั้นเนี่ย มีอะไรให้เจ้านายสะดุดใจกัน

ญาณินยืนดูเครื่องประดับที่จัดแสดงโชว์อีกครู่ใหญ่ จนกระทั่งคะนึงนึกเดินกลับมาและแนะนำให้รู้จักแขกในงานที่เป็นคนรู้จักของเจ้าตัว จากนั้นก็พาหล่อนไปนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับคุณนายไฮโซกลุ่มเดิมที่เริ่มจะชวนหล่อนคุยมากขึ้น

ญาณินพูดคุยกุ่ยไปตามมารยาท ใครถามอะไรก็ตอบไปตามความจริงว่า หล่อนได้มางานนี้ก็เพราะคะนึงนิจชวนมา มีช่วงหนึ่งที่คุณนายคนสวยใส่เครื่องเพชรชนิดจัดเต็มเป็นตู้เพชรเคลื่อนที่หันมาถามหล่อน

“แล้วน้องบัวจะซื้อสร้อยเพชรกลับไปสักเส้นไหมคะ”

หญิงสาวยิ้มให้แต่ใจอยากแยกเขี้ยวใส่มากกว่า เพราะสังเกตเห็นมา ลักพักแล้วว่าคุณนายคนนี่ค่อนข้างปากไว และคะเนใจเองก็ดูไม่ค่อยชอบ ลักเท่าไร ดั่งนั้นด้วยมารยาท หล่อนจึงพยายามตอบกลับไปให้สุภาพเท่าที่จะทำได้

“ไม่ดีกว่าค่ะ แค่นิ้วได้มาร่วมงานประมูลในครั้งนี่ก็รู้สึกดีใจและเป็นเกียรติมากแล้ว งานของบัวคงไม่มีโอกาสได้ใส่สร้อยเพชรบ่อยๆ ถ้าซื้อไปแล้วไม่ได้ใช้ ไม่ได้ใส่ สู้ให้คนที่เหมาะกว่าซื้อไปและเก็บไว้ชื่นชมสมใจดีกว่า”

คะเนใจแทบอยากจะถูกขึ้นยืนปรบมือให้แม่หอมสาวคนสวยของตัวเองจริงๆ ส่วนคุณนายไฮโซอีกสามคนก็ดูท่าจะสะใจเหมือนคะเนใจ เพราะสีหน้าและแววตาชัดเจนเลยว่าเป็นด้วยกับหล่อน มีแต่คุณนายปากไวที่แม้ว่าปากจะยิ้ม แต่ใบหน้าไม่ได้ยิ้มด้วย ในใจคงกำลังกรุ่นๆ อยู่เป็นแน่ ที่โดนสาวรุ่นลูกฟาดกลับไปแบบนั้นๆ

เวลาผ่านไป พิธีกรก็ขึ้นเวทีและพูดทักทายแขกที่มาร่วมงาน ก่อนจะ มีการแสดงโชว์สั้นๆ บนเวที จากนั้นเจ้าภาพของงานก็ขึ้นมากล่าวคำทักทาย และพูดคุยกับแขกเหรื่อในงาน ตอนนั้นเองที่ญานินเหลือบไปเห็นว่าผู้ชายสุดหล่อที่เจอตรงโซนจัดแสดงเครื่องเพชรนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ๆ หล่อน

เขาก็มีศิระะให้เล็กน้อยตอนที่หันมาสบตากับหล่อนเข้าพอดี ญานิน ก็ยิ้มศิระะให้อย่างเขินๆ แล้วจึงเบนสายตาดูหนีด้วยการมองนางแบบที่ออก มาเดินแฟชั่นโชว์เครื่องประดับชุดเด่นๆ ของงาน ความสวยของนางแบบ และความหรูหราของการนำเสนอทำเอาหล่อนที่เป็นผู้หญิงเหมือนกันยังอด ที่ึ่งและหลงใหลชื่นชมไม่ได้

“ไก่อามเพราะชน คนงามเพราะแต่งจริงๆ”

ญานินเพิ่มพำชื่นชมและมองการแสดงแฟชั่นโชว์เครื่องประดับต่อไป การแสดงเดินแบบดำเนินต่อไปหลายนาทีจนจบลง การประมูลเครื่องประดับ รุ่นจัดทำพิเศษเฉพาะในงานก็เริ่มต้นขึ้น มีการสู้ราคากันอย่างดุเดือด แต่ละ

ราคาเล่นเอาฉฉานินที่นั่งดูการประมูลอยู่ถึงกับปาดเหงื่อ

แม่เจ้า! ราคาพวกนี้ซื้อรถได้สบายเลย

หล่อนคิด แล้วแวบหนึ่งก็แอบชำเลื่องไปยังผู้ขายหล่อนเหลาคอนนั้นว่า เขาจะร่วมประมูลชิ้นไหน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ประมูลชิ้นไหนเลยใน รุ่นจัดทำพิเศษ จนกระทั่งมาถึงส่วนการประมูลเครื่องประดับเสริมสิริมงคล และหนึ่งในนั้นคือเครื่องประดับชุดที่ชื่อราตรี เขาจึงร่วมประมูลด้วย

มีจังหวะหนึ่งที่เขาหันมามหาหล่อน ทำให้หล่อนคิดถึงคำพูดที่เขาพูดไว้
‘ถ้าคุณสนใจ อาจจะต้องแข่งราคากับผมสักหน่อย’

ฉฉานินรีบหันหน้าปฏิเสธทันที แล้วก็ไม่ว่าหล่อนคิดไปเองหรือเปล่า เพราะไฟสลัวๆ ในงานมันทำให้เห็นใบหน้าเขาได้ไม่ชัด แต่เหมือนกับเขาจะ หลุดขำออกมา เพราะการสั่นหน้าปฏิเสธของหล่อน แต่เป็นแค่ขำแวบเดียว เท่านั้นเขาก็ประมูลราคาต่อ แล้วสุดท้ายก็เป็นเขาที่ได้ไปในราคาสามแสนเจ็ดหมื่นบาท

“เขาประมูลไปจริงๆ ด้วย”

แม่หอมสาวพึมพำแล้วแอบส่งยิ้มแสดงความยินดีให้ ตอนที่เขาชำเลื่องมองมาอีกครั้ง แต่กะหนึ่งนึกเห็นเข้าพอดี จึงชะงักหน้ามากระชิบถามหล่อน

“หนูบัวรู้จักหนุ่มหล่อนคนนั้นด้วยหรือ”

“ไม่รู้จักหรอกค่ะ พอดีบัวเจอเขาตรงจุดจัดแสดง แล้วเขาบอกว่าเขาจะประมูลสร้อยที่ชื่อราตรี พอเขาประมูลได้ไป บัวก็เลยแสดงความยินดีนะค่ะ” หล่อนบอกไปตรงๆ กะหนึ่งนึกพยักหน้าเข้าใจและไม่ได้ตั้งใจสงสัยต่อ

หลังจากการประมูลหลักจบ พนักงานของทีมผู้จัดงานก็เดินถือถาดใส่ถ้วยมณีและเครื่องประดับมาให้แขกผู้ร่วมงานได้ขมโลมที่โต๊ะกันแบบใกล้ชิด ได้จับต้องและลองสวมอย่างเพลิดเพลิน ระหว่างนั้นก็มื่ออาหารและไวน์เสรีไปด้วย แต่อาหารหน้าตาน่ากินดูจะกลายเป็นแค่ของประดับโต๊ะ

ไป เพราะตอนนั้นทุกคนสนใจอัจฉรมณีและเครื่องประดับตรงหน้ามากกว่า

หญิงสาวมองแล้วรู้สึกทั้งในความเป็นตัวแม่ของบรรดาคุณนายไฮโซ ทั้งหลายที่จ่ายหนักจัดหนักจริงๆ แต่ละคนไม่มีใครยอมใครเลย หนักสุดก็จ่ายกันขึ้นตัวเลขแปดหลักจนหล่อนแอบปวดเหงื่อ ก่อนจะขอตัวไปห้องน้ำ เพื่อให้คะเนิง নিজได้เลือกซื้อเครื่องประดับอย่างสบายใจ ส่วนหล่อนก็จะได้หายใจหายคอคล่องหน่อย

ฉานินออกจากห้องจัดงานไปยังห้องน้ำและใช้เวลาอยู่พักใหญ่ คิดไว้แล้วว่าถ้ากลับเข้าไปในงานจะบอกคะเนิง নিজว่าขอตัวกลับก่อน และขอบคุณที่เชิญมางานนี้ด้วยกัน เพราะคิดว่าสำหรับหล่อน ได้มาร่วมงานแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

แม่หมอคคนสวยกลับเข้ามาในห้องจัดงาน ทุกคนยังดูวุ่นอยู่กับการดูเครื่องประดับในถาด หล่อนหันไปมองรอบๆ งานอย่างเก็บบรรยากาศ แล้วสายตาก็ไปปะทะกับผู้ชายสุดหล่อคนเดิมที่ยืนอยู่ใต้โคมไฟระย้าของห้องจัดงานซึ่งติดอยู่สี่ด้านของห้อง

แต่แล้วจู่ๆ ก็ไม่รู้ว่ามီးอะไรมาดลใจ ฉานินดันนึกถึงคำเตือนและรูปหน้าไฟที่เปิดได้ก่อนออกจากบ้าน มันทำให้หล่อนเงยหน้าขึ้นไปมองโคมไฟระย้าที่ทำด้วยคริสตัล จับปล้นนั่นเอง หล่อนเห็นก้านเหล็กตกแต่งทาด้วยสีทองของโคมระย้าหลุดห้อยลงมา และดูเหมือนว่ามันไม่น่าจะต้านทานแรงโน้มถ่วงได้ด้วย

แก๊ง!

ฉานินมองขึ้นส่วนตกแต่งของโคมระย้า แล้วไล่ลงไปให้ผู้ชายสุดหล่อของหล่อน ไวเท่าความคิด หล่อนวิ่งไปหาเขา ใช้แรงทั้งหมดโถมใส่ร่างเขาเต็มที่ เพื่อผลักเขากระเด็นออกไปให้พ้นชิ้นส่วนโคมระย้าที่ตกลงมา

เพลิง!

๓

เกิดเหตุ

ความตกใจและโกลาหลเกิดขึ้นในห้องจัดงานทันที หลายคนหวีดร้องตกใจ ส่วนอีกหลายคนยังตะลึงอยู่ บางคนก็รีบถอยออกไปยืนห่างๆ ส่วนพนักงานที่ถือถาดใส่เครื่องดื่มอยู่ก็รีบปิดฝาและรักษาถาดไว้ยิ่งชีพ เพราะไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือมีใครคิดจะเข้ามาก่อความวุ่นวายในงานหรือเปล่า

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมเข้ามาทันทีตามมาตรการรักษาความปลอดภัย บวกกับว่างานในห้องนี้มีทรัพย์สินมูลค่าเป็นร้อยล้าน โรงแรมจึงไม่อยากเสี่ยงให้เกิดความบกพร่องใดๆ เพิ่มอีก

ฝ่ายฉวยฉันทที่พุ่งเข้าไปผลักผู้ชายสุดหล่อ ตอนนั้นก็ล้มกลิ้งไปบนพื้น พรหมพร้อมกันกับเขา ก่อนที่จะหยุดลงตอนที่หล่อนคร่อมทับร่างเขาพอดี หล่อนมองหน้าเขาแล้วก็มองไปยังจุดที่ขึ้นส่วนของโคมระย้าตกลงมา แล้วจึงหันกลับมามองเขาพร้อมกับถาม

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ผมไม่เป็นไร”

เขาตอบหลังจากสำรวจความรู้สึกตัวเองและมั่นใจว่า เจ้าชิ้นส่วนโคม
ระย้าที่ตกลงมาไม่ได้โดนตัวเขา แล้วเขาก็ใส่เสื้อสูทแขนยาว ต่อให้มีเศษ
ชิ้นส่วนของโคมระย้าแตกกระเด็นใส่ เสื้อผ้าก็น่าจะช่วยป้องกันเขาไว้ได้

ภูานินพอเห็นเขาไม่เป็นอะไรก็โล่งอกและรีบพลิกตัวออกจากร่างเขา
พร้อมกับที่เสียงหนึ่งดังมา

“หนูบัว! เป็นยังไงบ้าง!”

คะนึงนิจรีบวิ่งเข้ามาดูด้วยความตกใจและเป็นห่วง ส่วนชายหนุ่มก็
จำได้ว่าอีกฝ่ายคือคุณนายไฮโซชื่อคะนึงนิจ เพราะเคยเจอกันในงานเลี้ยง
งานหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้

“ไม่เป็นไรค่ะ บัวยังโอเคดี แค่...”

หล่อนตอบแล้วก็ชะงักไปนิด เมื่อรู้สึกว่่าส้นมือเหมือนเป็อนอะไร
ลื่นๆ แล้วก็ตามมาด้วยความรู้สึกเสป เจ้าตัวจึงยกมือขึ้นดู พอเห็นว่าตรง
ส้นมือมีแผล แม้จะไมใหญ่มากแต่ก็มีเลือดไหลซึมออกมา ซึ่งน่าจะเป็นผล
ของการถูกชิ้นส่วนของโคมระย้าบาดมือหล่อนเข้าพอดี เจ้าตัวคนกลัวเลือด
เห็นแล้วก็ร้องออกมาทันที

“อื้อ...เลือด!!”

ภูานินร้อง รู้สึกวิงเวียนอ่อนแรงขึ้นมา แล้วชั่วพริบตาถัดมา หล่อน
ก็ฟุบพับลงไปคือๆ ดีแต่ผู้ชายที่หล่อนช่วยไว้คว้าตัวไว้ได้ทัน ทำให้หล่อน
ไม่หงายหลังลงไปนอนบนพื้น

ตุ๊บ!

“คุณ!”

“หนูบัว!”

ทั้งคนถูกช่วยไว้และคะนึงนิจต่างตกใจไม่แพ้กัน พอดีกับเจ้าหน้าที่
ของโรงแรมวิ่งเข้ามาช่วย ผู้ชายที่ประคองภูานินไว้จึงช่วยอุ้มหล่อนออกจาก
ห้องจัดงาน โดยมีคะนึงนิจวิ่งตามออกมาด้วยความเป็นห่วง

ภูานินถูกพาไปยังห้องพยาบาลของโรงแรม พยาบาลประจำห้อง

พยาบาลทำแผลที่มือให้และตรวจดูอาการของหล่อนว่าต้องเรียกรถฉุกเฉินให้มารับเลยหรือเปล่า จากอาการที่เป็นอยู่และการสอบถามผู้ชายที่ประสบเหตุพร้อมกันกับหล่อน จึงค่อนข้างมั่นใจได้ว่าหล่อนน่าจะเป็นลมด้วยความตกใจ พยาบาลจึงเอาแอมโมเนียมาให้สูดดม

ครูใหญ่ถัดมา คนเป็นลมที่ได้สูดแอมโมเนียไปพอประมาณก็เริ่มรู้สึกตัว

“อ้อ...เหม็นจัง”

หญิงสาวรู้สึกตัวบ่งม่งงำทำหน้าเบ้ ก่อนจะค่อยๆ สีมตาขึ้น สิ่งแรกที่หล่อนเห็นคือเพดานห้องที่ไม่คุ้นเคย ต่อมาก็โอบหน้าของคะเน็งนิจที่ชะงักมาดูหล่อนด้วยความเป็นห่วง แล้วก็ผู้ชายหล่อเหลาอีกคนหนึ่งที่หล่อนรู้สึกคุ้นหน้า เหมือนว่าจะเคยเจอมาก่อน สีหน้าของเขาก็แสดงความเป็นห่วงพอๆ กับคะเน็งนิจ

มีผู้หญิงกับผู้ชายอีกสองคนอยู่ด้วย บนหน้าอกผู้ชายมีเข็มกลัดติดไว้ให้รู้ว่า เป็นหัวหน้าแผนกควบคุมดูแลการทำงานของพนักงาน

ทำไมพวกเขาทำหน้าแบบนั้น แล้วมามุงดูหล่อนทำไม

หล่อนคิดแล้วก็หัวหน้าเล็กน้อยก่อนจะค่อยๆ ก่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นพอจำได้ทุกอย่างก็รีบยกมือตัวเองขึ้นดู แล้วก็โผล่อกเมื่อเห็นว่าที่สันมือมีผ้าพันแผลพันไว้แล้ว แค่นี้ไม่ต้องเห็นเลือดก็ไม่มีอะไรน่ากลัวสำหรับหล่อน

“เป็นยังไงบ้างหนูบัว รู้สึกเจ็บตรงไหนบ้าง บอกป้าสิ”

“ไม่ค่ะคุณคะเน็งนิจ บัวไม่ได้เป็นอะไร บัวแค่กลัวเลือด ถ้าเห็นแล้วจะเป็นลม แต่พักหลังนี้บัวก็พยายามไปบริจาคเลือดทุกๆ สามเดือน เพื่อแก้อาการกลัวเลือด ก็ดีขึ้นมานิดหน่อยแล้วค่ะ แต่ก็ยังไม่ดีพอ”

หล่อนบอกเสียงอ่อยหน้าจ้อยที่ทำให้ทุกคนตกอกตกใจ แล้วจึงหันไปหาผู้ชายที่ดูเป็นห่วงหล่อนไม่แพ้คะเน็งนิจ เพราะจำได้แล้วว่าเขาคือคนที่หล่อนช่วยผลักออกไปให้พ้นทาง ตอนที่ขึ้นส่วนของโคมระย้าตกลงมา

“แล้วคุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

คนถูกถามชะงักไปนิดก่อนจะยิ้มให้อย่างเอ็นดูในความห่วงใยของ
 หล่อน ตัวเองเป็นลมไปแท้ๆ แต่พอตื่นมาก็ยังมีกำลังใจเป็นห่วงเขไปอีก

“ผมไม่เป็นไร เพราะคุณช่วยผมไว้ ขอขอบคุณคุณมากจริงๆ”

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณและยิ้มให้จากใจจริง แต่พอเขายิ้มให้แค่นั้น
 หล่อนก็เหมือน ‘โดนตัก’ ไปเต็มๆ จากที่เจอกันตอนแรกก็ว่าหล่อแล้ว พอ
 เขายิ้มให้อีกนี่ใจแทบละลายเลย

‘เฮ้อ หล่อใจเจ็บเลยจริงๆ’

ญานินหลงเคลิ้มความหล่อของเขาเพลิน จนเมื่อเขากระแอมเบาๆ
 และแนะนำตัวนั่นแหละ หล่อนถึงได้สติและเห็นหน้าแดงที่ตนเองดันมอง
 เพลินเสียขนาดนั้น

“ผมไชย สรรณศิลป์ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ญานิน นั้ทรมนกันต์ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ”

สองหนุ่มสาวแนะนำตัวและทำความรู้จักกันเรียบร้อย คะนึง নিজพอ
 เห็นทั้งสองคนไม่น่าจะมีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว โดยเฉพาะญานินที่ดูปกติดี ก็
 ค่อยโล่งอกโล่งใจได้ พอดีกับมีสายโทรศัพท์เรียกเข้ามา คะนึง নিজจึงขอตัว
 ออกไปนอกห้องเพื่อรับสายนั้น ปล่อยให้ทั้งสองคนคุยกันไปตามลำพัง
 พลงๆ

ส่วนพยาบาลก็วัดความดันของญานินอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ พอเห็นว่า
 ไม่น่าจะมีอะไรแล้วและคนที่เพิ่งฟื้นก็ยืนยันเองว่าไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหน
 อีก ศีรษะไม่ได้กระแทกพื้น แค่อ้วลือตจนเป็นลม พยาบาลและหัวหน้า
 ผู้ดูแลความเรียบร้อยของโรงแรมจึงออกไปจากห้องพยาบาล เพื่อให้ความ
 ส่วนตัวแก่ลูกค้าเพื่อพวกเขาอยากจะทำอะไรก็ได้ และเพื่อไปรายงาน
 ผู้จัดการที่ยังวุ่นวายอยู่กับการจัดการเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในห้องจัดเลี้ยง

หลังจากทุกคนออกไปแล้ว ไชยก็เป็นฝ่ายเปิดฉากพูดคุยขึ้นก่อน

“ที่คุณช่วยผมไว้ ผมรู้สึกขอบคุณมาก แต่การทำอย่างนั้นมันเสี่ยง
 อันตรายเกินไป ถ้าคุณเจ็บมากกว่านี้ผมคงรู้สึกไม่ดีแน่ ตอนนี้อย่าคิดหนี

บุญคุณคุณแล้ว”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ แต่ว่าไป ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่าตัวเองจะ บ้ากระโดดเข้าไปอย่างนั้น”

หล่อนว่าแล้วก็ทำหน้าเงื่อนไบนิด พอมาคิดย้อนกลับไปก็รู้สึก ว่าตัวเองบ้ามากจริงๆ ถ้าโคมระย้าไม่ได้หลุดลงมาแค่ชิ้นส่วน แต่หล่นลงมา ทั้งอัน นั่นเรียกว่าหล่นวิ้งเข้าไปหาที่ตายเองชัดๆ

“อย่าทำอีกก็ตีครับ มั่นอันตราย” เขาเตือนแต่ก็กล่าวชมไปด้วย “แต่ ปฏิภิกิริยาของคุณไว้มากจริงๆ”

“เพราะฉันเปิด...เอ๊ย! เคยเป็นนักวิ้งมาก่อนค่ะ เลยออกตัวสตาร์ต ไว”

ญานินเกือบหลุดปากออกไปแล้วว่าเพราะหล่อนได้ไฟดูดวงเตือนไว้ ดีที่ยังไว้ทัน เพราะไม่แน่ใจว่าถ้าพูดไปแล้วเขาจะมีปฏิภิกิริยาอย่างไร ในเมื่อ บางคนเชื่อเรื่องดวง แต่บางคนก็ไม่เชื่อและมองว่าไร้สาระหรือมงาย

ไธพยักหน้าเข้าใจ แต่ชั่วแวบหนึ่งแววดตาของเขาเหมือนกับจะค้นหา ความจริงจากหล่อน เพราะเขายังติดใจสงสัยอยู่ลึกๆ ว่า สิ่งที่หล่อนพูดนั้น เป็นความจริงแค่ไหน ในเมื่อหล่อนเข้าถึงตัวเขาได้เร็วมาก เร็วกว่าคนของเขาที่อยู่ใกล้ๆ เสียอีก รวากับว่าหล่อนรู้ล่วงหน้าว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น...

“ยังงี้ก็ต้องขอบคุณคุณอีกครั้ง”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณปลอดภัยก็ดีแล้ว”

“ว่าแต่คุณเป็นหลานของคุณคะหนึ่งนิจเธอ” เขาทำเป็นถามเพื่อให้ หล่อนเผยข้อมูลของตัวเองออกมาว่าหล่อนเป็นใคร แต่คนถูกหลอกถามไม่รู้ และกลัวเขาเข้าใจผิดก็รีบบอกทันที

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ใช่หลานคุณคะหนึ่งนิจ พอดีฉัน เออ...เป็นนายหน้า ขายที่ดินให้คุณคะหนึ่งนิจ แล้วคุณคะหนึ่งนิจขายที่ได้ราคาสูงมาก ก็เลยชวน ฉันมาร่วมงานประมูลเครื่องประดับเป็นรางวัล เพราะงานนี้มีชุดเครื่อง ประดับเสริมสิริมงคลจัดแสดงโชว์ด้วย คือว่า เออ...ฉันค่อนข้างสายมุ่ค่ะ”

ญานินอ้างไปแบบนั้น เพราะถ้าให้อธิบายเรื่องจริงเดี่ยวจะยาวอีก
 ไธพยักหน้าเข้าใจ ไม่ได้บอกหรือว่าเขามองออกว่าหล่อนไม่ได้พูด
 ความจริงทั้งหมด แต่อย่างน้อยเขาก็รู้ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ที่ชัดเจน
 ระหว่างคะเน็งนิจกับหล่อนมากขึ้น แค่นี้ก็พอแล้วที่จะหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
 ตัวหล่อนได้

ทั้งสองคนคุยถึงตรงนี้ คะเน็งนิจก็กลับเข้ามาในห้องและสอบถาม
 อาการของญานินเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“หนูบัว ไม่เป็นอะไรแน่นะ”

“แน่ค่ะ บัวไม่เป็นอะไรจริงๆ”

ญานินยืนยันก่อนจะขอบคุณคะเน็งนิจและไธพยอีกครั้งที่ช่วยเหลือ
 ตอนหล่อนเป็นลมหมดสติ พอทุกอย่างดูไม่มีอะไรน่าห่วงและหล่อนก็ไม่
 ยากให้ใครต้องกังวลด้วย อีกทั้งคิดว่าตอนนี้ก็มีค่ามากแล้ว เห็นควรจะ
 ต้องกลับบ้านเสียที จึงถือโอกาสขอตัวกลับเสียเลย แต่คะเน็งนิจก็ยังไม่วาง
 เป็นห่วงอยู่ดี

“หนูบัวมายังไง แล้วจะกลับยังไง”

“บัวขับรถมาเองค่ะ”

“แล้วจะขับกลับไปไหนแน่หรือ พักที่นี้สักคืนก่อนก็ได้ แล้วพรุ่งนี้
 ค่อยขับรถกลับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ บัวไม่ได้เป็นอะไรแล้วจริงๆ” หญิงสาวยืนยันอีกครั้ง
 ไม่อยากรบกวนคะเน็งนิจไปมากกว่านี้

ไธพยเข้าใจที่หล่อนเกรงใจ แต่เขาก็คิดเหมือนกับคะเน็งนิจว่าปล่อยให้
 หล่อนขับรถกลับไปคนเดียวคงไม่ดี จึงอาสาว่าจะขับรถตามหลังไปส่งหล่อน
 ให้เอง

คะเน็งนิจที่รู้จักไธพยอยู่บ้างแม้จะไม่สนิทสนม แต่ก็รู้ว่าไธพยเป็นลูกของ
 วัลยา ครอบครัวนี้ทำธุรกิจชาวสะอาดและไว้ได้ จึงค่อยเบาใจที่อีกฝ่ายอาสา
 จะขับรถตามไปส่งญานินให้ ก่อนจะแยกกันคะเน็งนิจก็ได้มอบแหวนวงหนึ่ง

ที่ชื่อมาจากในงานประมุขให้แม่หมอสาวด้วย

“ให้บัวเหรอคะ”

“ใช่จ๊ะ นี่สำหรับหนูบัว รั้วไว้เถอะ”

ภูยานินรู้สึกเกรงใจแต่ก็ยอมรับไว้และยกมือไหว้ขอบคุณ จากนั้นหล่อนก็ออกมาจากห้องพยาบาลพร้อมกับไธย แล้วจึงไปที่ลานจอดรถเพื่อขึ้นรถของตนเอง ส่วนไธยพอส่งหล่อนขึ้นรถเรียบร้อยก็ถอยออกมายืนตรงทางเดินรถ อึดใจใหญ่ถัดมาก็มีรถยนต์หรูคันหนึ่งแล่นมาจอด เพราะเขาส่งข้อความไปบอกคนขับรถแล้วว่า ให้มารับที่ลานจอดรถแทนที่จะไปรับตรงทางเข้าโรงแรมบริเวณลิโอบบี

ไธยขึ้นรถแล้วปิดประตูเรียบร้อย ขณะที่ภูยานินถอยรถออกมาจากช่องจอดพอดี

“ตามคันนั้นไป”

ชายหนุ่มลี้ๆคนนั้น คนขับรถก็ขับตามไปโดยไม่ถามอะไร จนกระทั่งเกือบหนึ่งชั่วโมงต่อมา เมื่อภูยานินขับรถมาถึงหน้าบ้านของตัวเอง หล่อนจอดรถและลงไปเปิดประตูบ้าน แล้วจึงเดินไปหาไธยที่เปิดกระจกเบาะด้านหลังเพื่อคุยกับหล่อน ภูยานินจึงได้รู้ตอนนั้นเองว่าเขามีคนขับรถ จากที่ตอนแรกเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนขับเอง

“ฉันถึงบ้านแล้วคะ เดี่ยวเอารถเข้าบ้านก็เสร็จแล้ว”

ไธยยิ้มเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจ ก่อนจะหยิบกล่องกำมะหยี่บนเบาะข้างกายมายื่นให้หล่อน

“อะไรเหรอคะ”

หล่อนทำตาปริบๆ และทำหน้างั้ใส่เขา

“ของขวัญสำหรับคุณ”

“ของขวัญ? เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

“ขอบคุณที่ช่วยผมไว้ แล้วก็ขอโทษที่ผมเป็นคนประมุขเครื่องประดับที่ชื่อราตรีมา พอดีผมถูกใจชิ้นนั้นที่สุด”

“เรื่องนั้นไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ อย่างที่บอกไป ฉันแค่ชอบแบบ
ชื่นชมเฉยๆ ไม่ได้คิดจะประมุข...” หล่อนยังพูดไม่ทันจบ เขาก็แทรกขึ้นมา
ด้วยน้ำเสียงอบอุ่นนุ่มนวล จนหล่อนแทบไม่กล้าเถียงต่อเลย

“คุณรับไว้เถอะ ถ้าคุณไม่รับไว้ผมคงเสียใจมาก”

ฏานินยอมแพ้ลูกตื้อของเขา แล้วจึงยื่นมือไปรับกล่องกำมะหยี่
สีน้ำเงินขนาดครึ่งฝ่ามือมาเปิดดู พบว่าข้างในเป็นจี้เพชรรูปหยดน้ำเม็ดเล็กๆ
ดูน่ารัก ไม่ได้จัดเต็มแน่นจนเกินไป

แล้วก็ไม่รู้ว่าบังเอิญหรือเปล่าว่า จี้เพชรอันนี้มันเป็นอันเดียวกับที่
หล่อนเห็นตอนอยู่ในภาคที่พนักงานเอามาให้ดู หล่อนว่ามันน่ารักดีและราคา
ไม่ได้แพงเกินไป แต่ถึงไม่แพงมันก็หลักหมื่นกลางๆ อยู่ดี จึงได้แต่มอง
อย่างชื่นชมเป็นอาหารตา ไม่คิดเลยว่าจี้ๆ จะได้รับเป็นของขวัญพิเศษจากเขา

“ขอบคุณนะคะ”

“ด้วยความยินดี ตอนนี้ก็ดีทีมากแล้ว คุณเข้าบ้านเถอะ ผมจะรอ
จนกว่าคุณจะไปประตูเรียบร้อยแล้วค่อยไป”

“ค่ะ”

หล่อนรับคำยิ้มเชินๆ ทำตัวไม่ถูก จึงเดินกลับไปที่รถยนต์ของตนเอง
เพื่อขับเข้าไปในบ้าน แต่ในใจนั้นแทบอยากจะกรี๊ดออกมาดังๆ แล้วดีดดี้น
ด้วยความดีใจเหลือเกิน ก็หล่อนกับเขาเพิ่งเจอกันได้ไม่นาน แค่ว่าความดี
ช่วยเหลือเขาไว้ เขาก็ให้รางวัลเป็นของมีค่ามีราคาขนาดนี้ ถ้าไม่เรียกว่าโชคดีใน
โชคร้ายก็ไม่รู้จะเรียกอะไรดีแล้วจริงๆ

เมื่อเอารถยนต์เข้าไปจอดที่โรงรถในเขตรั้วบ้านเรียบร้อย หล่อนก็
เลื่อนประตูรั้วสเตนเลสเปิดและล็อก เป็นจังหวะเดียวกับที่คนขับรถของไธย
ขับมาจอดหน้าประตู หล่อนจึงร้องบอกไธยที่นั่งอยู่บนรถ

“เสิร์ฟเรียบร้อยแล้วค่ะ ขอขอบคุณนะคะที่ตามมาส่ง”

“ด้วยความยินดี ผมขอตัวกลับก่อน ราตรีสวัสดิ์”

“ราตรีสวัสดิ์ บ้ายบายค่ะ”

ญานินโบกมือให้อย่างลึ้มตัว ไชยหัวเราะเล็กน้อยและก้มศีรษะให้เสมือนตอบกลับไป แล้วกดปุ่มปิดหน้าต่างพร้อมๆ กับที่รถยนต์เคลื่อนไปกลับรถเพื่อกลับออกไปตามเส้นทางเดิม เพราะซอยบ้านของหล่อนเป็นซอยตันและบ้านหล่อนก็อยู่หลังสุดท้ายในซอยด้วย

ทว่าพอรถยนต์เคลื่อนผ่านหน้าบ้านของญานินอีกครั้ง สีหน้าของผู้ชายหล่อเหลาและดูใจดีก็เปลี่ยนไปเป็นเรียบเฉยติดจะจริงจัง แว่ตาที่เคยดูอบอุ่นเปลี่ยนเป็นวาวขึ้นด้วยความครุ่นคิดและความสงสัย ก่อนที่เขาจะเอ่ยกับคนสนิทที่ทำหน้าที่ขับรถอยู่

“ญานิน นั้ทรมนกันต๋ ฉันอยากรู้ว่าเธอเป็นใคร แล้วที่บอกว่าเป็นนายหน้าขายที่ดินให้คุณคะนี่มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ฉันรู้สึกว่าคุณไม่ได้บอกความจริงฉันทั้งหมด นายไปตรวจสอบดูหน่อย”

“ครับคุณไชย”

ภรณ์ที่เป็นทั้งคนสนิทและคนขับรถรับคำ ในอดีตนั้นเขาเป็นเด็กเรียนดีแต่ฐานะยากจน ได้รับทุนการศึกษาจากครอบครัวของไชยมาตั้งแต่มัธยมต้นจนเรียนจบมัธยมปลาย หากไปทำงานที่อื่นก็หาเลี้ยงตัวเองได้สบายๆ แต่ภรณ์เลือกจะตอบแทนคุณครอบครัวของไชย ชำรงจึงส่งภรณ์ไปเป็นคนสนิทของไชยให้คอยเป็นหูเป็นตา และคอยดูแลสวัสดิภาพต่างๆ ให้ด้วย ภรณ์จึงเป็นได้ทั้งคนสนิท บอติการ์ด เลขาฯ ส่วนตัว แล้วก็เป็นที่เพื่อนและน้องชายที่ไชยไว้ใจ

“แล้วเรื่องชิ้นส่วนโคมระย้าที่ตกลงมา ผู้จัดการโรงแรมบอกอะไรบ้างไหม”

“ผู้จัดการโรงแรมได้แต่ขอโทษคุณเกียรตวิสุทธิ์ที่เป็นเจ้าภาพครับแล้วประเมินเบื้องต้นว่าเป็นเพราะฝายซ่อมบำรุงไม่ได้ตรวจสอบดูแลโคมระย้านี้ให้ดีพอครับ”

“ส่งคนไปตรวจสอบอีกทีว่ามีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรหรือเปล่า ฉันอยากรู้ว่ามันเป็นแค่อุบัติเหตุจากการไม่ซ่อมบำรุงอาคารสถานที่ให้ดี หรือว่า

มีอะไรที่น่าสงสัยมากกว่านั้นหรือเปล่า”

“ได้ครับคุณไธย”

“แล้วคุณออกไปตอนไหน”

ไธยถามถึงผู้เป็นอา เนื่องจากตอนที่เขายืนคุยกับญาติที่จุดจัดแสดงเครื่องประดับ แล้วกรณีไหลไปกระซิบบอกนั้น คนสนิทบอกเขาว่าสารัชผู้เป็นอาที่มาร่วมงานนี้ด้วยเช่นกัน

นั่นทำให้เขาแปลกใจมาก เพราะความจริงแล้ว สารัชกับเขามิทัศนคติที่ไม่ค่อยตรงกัน เวลาทำงานก็กระทบกระทั่งกันอยู่บ่อยๆ ยิ่งพักหลังนี้ก็กระทบกระทั่งกับเขาแรงๆ อยู่หลายครั้ง เวลาที่ความเห็นไม่ตรงกันที่ไร สารัชก็มักจะพูดออกมาว่า

‘ก็เพราะไธยเป็นกรรมการผู้จัดการ เป็นเจ้านายของอา ความคิดเห็นของอาที่เป็นลูกน้องคงไม่สำคัญ’

ไธยเมื่อหน้ายประโยคนี้มาก แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่าเขาเป็นกรรมการผู้จัดการ เป็นหัวหน้าใหญ่ของทุกคน เป็นรองก็แค่ประธานกับคณะกรรมการของบริษัท ส่วนสารัชเป็นแค่ผู้ถือหุ้นที่มีส่วนแบ่งของหุ้นน้อยกว่าคนอื่น

ทั้งที่เป็นถึงลูกชายคนเล็กของโชติช่วงผู้เป็นปู่ แต่คุณปู่กลับไม่ยอมแต่งตั้งให้ผู้เป็นอาได้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารบริษัทมากกว่าแค่เป็นผู้ถือหุ้นเล็กๆ และมีตำแหน่งเป็นแค่ผู้จัดการแผนกบุคคลและธุรการ แทนที่จะได้เป็นรองกรรมการผู้จัดการฝ่ายบริหารอย่างที่ใครๆ คิดว่าน่าจะได้ขึ้นไปสูงถึงตำแหน่งนั้น

ชายหนุ่มเคยสงสัยและเคยถามปู่ไปครั้งหนึ่ง คำตอบที่ได้ก็คือ ‘อาของไธยเป็นคนทะเยอทะยาน ในหัวมีแต่ชิงดีชิงเด่น เขาคิดถึงตัวเองก่อนคิดถึงคนอื่น นิสัยแบบนี้ไม่เหมาะกับการเป็นผู้นำที่สูงไปกว่าตำแหน่งที่ปู่ให้’

ตอนนั้นเขาคิดว่ามันจะจริงอย่างที่ผู้เป็นปู่ได้พูดไว้หรือเปล่า...ในเมื่อคนเรามีความทะเยอทะยานในเรื่องงานก็น่าจะเป็นเรื่องปกติ แต่ยิ่งโตขึ้นเขา

ก็ยิ่งเห็นสารวัตรในด้านที่ปฏิเสธมากขึ้น และเข้าใจว่าปู่มองคนได้ขาดแค่นั้น แม้แต่ลูกตัวเองก็ตัดสินอย่างยุติธรรมว่า ไม่ควรให้ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบที่สูงเกินไปเพียงเพราะเป็นลูก

วันเวลาผ่านไป ปู่ของเขาก็เริ่มแก่ตัวลง จนกระทั่งประกาศวางมือให้พ่อของเขาขึ้นแทนประธานบริหาร ส่วนเขาก็ที่กลับมาจากต่างประเทศก็เข้ารับตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของบริษัท แบกรับหน้าที่และความรับผิดชอบทั้งหมดไว้บนบ่า ส่วนปู่ก็กลายเป็นประธานอาวุโส มีชีวิตบั้นปลายวัยเกษียณเหมือนคนแก่ทั่วไป วันๆ คุยกับต้นไม้ พักผ่อน และฟังเพลงลูกกรุง อยากรู้อะไรก็แค่บอกลูกสนคนสนิท ชีวิตเป็นแบบนี้ในทุกวัน แม้ร่างกายจะโรยราไปมากจนต้องใช้ไม้เท้าเวลาเดิน เวลาไปเที่ยวข้างนอกก็จะนั่งรถเข็นไฟฟ้า เพราะมันสะดวกสบายกว่า

จนกระทั่งเมื่อสามอาทิตย์ก่อน จู่ๆ ปู่ของเขาก็ซ็อกหมดสติไปและตอนนี้ยังนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในห้องของผู้ป่วยพิเศษ คนทั้งบ้านตกใจและเสียขวัญมาก เพราะปู่เปรียบเสมือนเสาหลักของทุกคน แล้วก็ยังเป็นเสาหลักของบริษัทด้วย แม้จะวางมือการบริหารไปแล้ว แต่พนักงานทุกคนก็ยังรักและเคารพอยู่เสมอ เพราะท่านเป็นกันเอง ใจดีมีเมตตาถึงขั้นให้พนักงานรุ่นลูกรุ่นหลานเรียกท่านว่า ‘ประธานปู่’

เรื่องนี้นำพาความสงสัยมาแก่ทุกคนเป็นอย่างมาก แล้วก็ได้ซักถามลูกสน คนสนิทของปู่ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วก่อนหน้านี้ปู่ไปไหนมาบ้าง เพราะช่วงหลังมานี้ปู่ดูเจิบๆ เหมือนมีเรื่องกังวลหรือคิดอะไรอยู่ จึงได้รู้ว่าปู่ไปเยี่ยมเจดีย์บรรพชาของฐากร อดีตผู้จัดการฝ่ายผลิตของบริษัทที่เสียชีวิตไปเมื่อสิบสองปีก่อนด้วยการกระโดดตึกฆ่าตัวตาย

แต่นอกนั้นแล้วลูกสนไม่ได้พูดอะไร เขาจึงไม่รู้ว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้ปู่ถึงขั้นซ็อกหมดสติ ไร่จะซักถามลูกสนให้กระจ่าง แต่จู่ๆ ลูกสนก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ทั้งที่ปู่ของเขายังนอนอยู่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาล

ทุกอย่างดูมืดแปดด้านจนรูปการณ์กลายเป็นว่าปู่ล้มป่วยเอง แต่เขา

มาอะใจก็ตอนที่สารัชพยายามหว่านล้อมให้ทุกคนไม่ต้องคิดมากเกี่ยวกับสาเหตุการล้มป่วยของปู่ โดยสารัชบอกว่า

‘คุณพ่อแก่แล้ว ถ้าหมดสติจนเข้าโรงพยาบาล มันก็อาจจะเป็นโรคกำเริบ จะไปคิดอะไรให้มาก’

นี่คือจุดเริ่มต้นที่น่าพาให้เขาเริ่มระแวงผู้เป็นอา แล้วต่อมาความระแวงก็มีมากขึ้น เมื่อสารัชพยายามเข้ามามีบทบาทในที่ประชุมกรรมการแล้วคณะกรรมการบริหารหลายคนก็เริ่มเห็นด้วยกับสารัช จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้รับข้อความจากวินัย หนึ่งในคณะกรรมการของบริษัท

‘ระวังอาของคุณไว้ให้ดี เขาไว้ใจไม่ได้’

พอโยยส่งข้อความกลับไปถามว่าหมายถึงอะไร วินัยก็บอกว่าขอนัดเจอกับเขาที่อื่นที่ไม่ใช่ที่บริษัท เขาตกลงจะไปเจอวินัยที่ห้องอาหารของโรงแรมแห่งหนึ่ง แต่สุดท้ายวินัยก็ไม่มาพบตามนัด เขามารู้ข่าวตอนกลางคืนของวันนั้นว่าวินัยประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ขับรถตกคลองชลประทาน

โยยจึงเริ่มสงสัยมากขึ้นว่า การป่วยของปู่ การหายตัวไปของลุงสนคนสนิทของปู่ และการตายของวินัยอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกัน แล้วก็รู้ว่ามันประจวบเหมาะหรือว่าอย่างไร หลังจากที่วินัยเสียชีวิตไป เขาก็เริ่มประสบอุบัติเหตุที่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือมีใครจงใจทำให้เกิดขึ้น

พอวันนั้นมาเกิดเรื่องที่เกิดขึ้นส่วนโคมระย้าตกลงมาใส่เขาอีก แล้วสารัชก็มาร่วมงานด้วย มันทำให้เขาสังหรณ์ใจว่าสารัชอาจจะอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้ เพราะสารัชไม่ใช่คนที่ชอบมาร่วมงานประมุขเครื่องประดับ แต่กลับมาร่วมงานนี้ มันต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่ๆ...

ทางด้านญานิน พอเข้าบ้านเรียบร้อยก็นั่งตัวบิดตัวม้วนอยู่ที่ห้องรับแขกอยู่พักใหญ่ เพราะมัวแต่พินตัวแตกไปกับของขวัญที่ได้มา แค่ว่าหลับตาใบหน้าของโยยก็ลอยมาจนหล่อนชินอายติดดินไปมา ทั้งที่เขาไม่ได้

อยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ แล้วเขาก็อาจจะไม่ได้คิดอะไรด้วยที่ให้ของขวัญชิ้นนี้ นอกจากตอบแทนหล่อนแค่นั้น แต่อย่างไรก็ขอดีใจหน่อยแล้วกัน นานๆ ที่จะมีเรื่องดีๆ แบบนี้เกิดขึ้น

ญานินคิดอย่างอารมณ์ดีและเดินฮัมเพลงขึ้นไปชั้นบนของบ้าน เอาใจเพชรไปใส่ไว้ในลิ้นชักเก็บเครื่องประดับ จากนั้นก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ถึงจะอารมณ์ดีปานใด หล่อนก็ยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ รู้สึกว่าตัวเองจะแมนเกินไปแล้วที่เปิดไฟก่อนออกจากบ้านแล้วได้เป็นไฟหอคอยพอยู่ในงานก็เจอเรื่องระทึกเข้าไปอีก แม้ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวแมนขนาดนี้ แต่ครั้งนี้หล่อนไม่สบายใจ แล้วก็ไม่สงบใจอย่างไรไม่รู้

“เขาจะเป็นอะไรไหมนี่”

หญิงสาวพิมพ์พาดชะอาบน้ำให้หัวโล่งๆ แล้วพออาบน้ำเสร็จก็ออกมาหยิบสร้อยเพชรที่ยืมเพื่อนไปล้างน้ำอุ่นเพื่อทำความสะอาด แล้วก็กลับมานั่งเซ็ดให้แห้งอยู่บนเตียง แต่ระหว่างนั้นก็ดันคิดถึงเรื่องในงานประมุขขึ้นมาอีก

“ทำไมสงบใจลงไม่ได้ซะที หรือว่ามันจะเป็นลางสังหรณ์อะไรหรือเปล่า”

หล่อนคิดแล้วก็เริ่มไม่สบายใจ สีหน้าเครียดขึ้นทันที ลังเลอยู่ว่าจะก้าวเข้าไปยุ่งเรื่องดวงชะตาของเขาดีหรือไม่

ยุ่ง ไม่ยุ่ง ยุ่ง ไม่ยุ่ง...

สุดท้ายหล่อนก็พ่ายแพ้ ตัดสินใจเข้าไปยุ่งดวงชะตาและเหตุการณ์ เพราะเจ้าความรู้สึกเหมือนลางสังหรณ์นี้ทำให้อยากรู้เหลือเกินว่า มันเป็นเรื่องที่น่ากังวลอย่างที่หล่อนคิดหรือไม่

เจ้าตัวريبเซ็ดทำความสะอาดสร้อยและต่างหูเพชรจนเสร็จก่อนจะนำไปเก็บใส่กล่อง จากนั้นก็หยิบลาริปไฟทาโรต์สำหรับการทำนายส่วนตัวโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นคนละลาริปกับที่หล่อนใช้ทำนายดวงชะตาให้ลูกค้า

แม่หมอสาวตั้งสมาธิสับไฟแล้วเลือกไฟออกมาสี่ใบ เพื่อถามในสิ่งที่ตนเองสงสัยและกังวลเกี่ยวกับไชย ว่าหล่อนคิดไปเองหรือว่าลางสังหรณ์นั้น

มันจะถูกต้อง แล้วเมื่อเปิดไฟขึ้นมาตามตำแหน่ง สถานการณ์ อุปสรรค คำแนะนำ และสรุป หล่อนก็รู้สึกใจห่อเหี่ยวแทนเขาเลย เพราะไฟที่ออกมามันไม่ค่อยดี ดูท่าว่าเขาจะมีเรื่องยุ่งๆ เข้ามาเสียแล้ว

ใบแรก...ไฟห้าดาบ

ความหมายคือ ความขัดแย้ง การไม่ลงรอยกัน ปัญหาที่เข้ามาไม่หยุด การสูญเสียบางสิ่งบางอย่าง

ใบที่สอง...ไฟกงล้อแห่งโชคชะตา

ความหมายคือ โชคชะตาและการเปลี่ยนแปลงที่บอกไม่ได้ว่าจะเป็นอย่างไรร

ใบที่สาม...ไฟอัศวินถือดาบ

ความหมายคือ การต่อสู้และฝ่าฟัน ศัตรู ต้องเหนื่อยหนักหนาสาหัสถึงจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

ใบที่สี่...ไฟดวงดาว

ความหมายคือ ความหวังและการเยียวยา การเกิดใหม่ แรงบันดาลใจ ยังมีความหวังอยู่ในปลายทาง

“เรามีปัญหาอยู่จริงๆ ด้วย แล้วไฟก็ขึ้นศัตรู หรือว่าชิ้นส่วนโน้คอมระยำนั้นจะไม่ใช้แค่อุบัติเหตุธรรมดา”

ญานินพิมพ์กำขบถยิ่งกว่าเก่า เป็นครั้งแรกที่หล่อนอยากให้ตัวเองเป็นคนที่ทำนายไม่แม่น เพราะถ้ามันแม่นเหมือนอย่างที่เคยเป็น แสดงว่าผู้ขายคนนั้นกำลังเผชิญหน้ากับอันตรายที่แม้ปลายทางของมันจะมีแสงสว่าง แต่หล่อนก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ชา ขออย่าให้เกิดอะไรขึ้นกับเขาอีกเลย”

หล่อนยกมือท่วมหัวอ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่อยากให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นกับเขา ไม่รู้หรือกว่ามันจะได้ผลหรือไม่ แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าจะไรจะเกิดขึ้น แต่ก็หวังว่าเขาจะรอดปลอดภัยและไม่เป็นไปตามที่ไฟเปิดได้